Nejdet Sançar

Kızıl Cennet Masalı

Birgün Matbaası — Zonguldak

Önünç

Bolşevik propagandasının dünyaya kustuğu binlerce yalan arasında en çok ve en uzun zaman tekrarlananlardan birisi, komünist dünyasının bir cennet olduğu iddiasıdır. İnsanlık asırlar boyunca bir çok büyük ve tarihî yalanlarla yüz yüze gelmiştir. Fakat "kızıl cennet" yalanı gibisine belki de tarihin hiç bir devrinde rastlamak mümkün değildir.

Kabul etmek lâzımdır ki dünya bu masalı yıllarca bir hakikat sanmıştır. İnsanların bu yalancı dolmaya böyle itibar göstermelerinin, başka bir tabir ile komünistlerin bu işte bu kadar büyük bir başarı kazanmalarının şüphesiz bir takım sebepleri vardır. Bunların başında komünizmin esaslı unsurlarından biri olan yalancılığın, yılların tecrübesini de kazandıktan sonra, kızılları usta yalancılar haline sokmasını saymak mümkündür. Yalanı meslek edinen insanların bu işi başkalarından daha iyi yapmaları tabiîdir. Bu, kızıl cennet yalanının yayılmasında mühim bir âmil olmuştur. Bunu tamamlıyan bir başka sebep bu yalanın esaslı bir şekilde ve ısrarla propaganda edilmesidir. Bir dünya cenneti olduğu iddia edilen komünist ülkesinin sınırları aşılmaz bir setle çevrildiğinden bu seddi geçip cennete girmek medenî âlemin insanları için imkânsızdı. Bu sebeple cennet dışındaki dünyanın bu husustaki bütün bilgisini bu âlemi anlatan eserlerdeki malûmat teşkil ediyordu Bu eserlerin büyük kısmı ise kızıl kalemlerin mahsulü ve binaenaleyh karayı ak diye gösteren propaganda yazılarıydı.

Fakat Moskova, komünist cennetinin propagandasını yalnız sicilli kölelerine yaptırmakla yetinmiş değildir. Bu yolda sicilli komünist olarak tanınmamış bazı meşhurların kalem-

lerinden de faydalanmasını bilmiştir. Kremlinli büyük yalancılar Rusyayı ziyaret (!) eden meşhurlara, dünya cennetinin propaganda için hazırlanmış bazı parçalarını (meselâ bazı fabrikaları ve bu fabrikalarda çalışan işçilerin mesut (!) hayatlarını) göstermek ve cennetin diğer parçalarına ait bilgileri de yazılmış olarak kendilerine vermek suretiyle mükemmel propaganda eserleri meydana gelmesini sağlamışlardır.

Fakat bu kadar propaganda, bu kadar ustalıklı yalan, bu derece gayret, mumun yatsıdan daha fazla yanmasını sağlıyamamıştır. Son yılların büyük hadiseleri, komünist âlemini çeviren büyük sedde, aşılmazlık vasfını kaybettirince yalan da bütün çıplaklığı ile sırıtmıştır. Kızıl cennetin nasıl bir cennet olduğu artık bugün bir sır değildir. İnsanlığı tehdit eden bu büyük belâ hakkında biraz bilgisi olanlar, yılların ustalıklı ve sistemli propagandasına rağmen, bugün bilmektedirler ki, dünya cenneti denilen yer hakikatta müthiş bir dünya cehennemidir. Evet, kızıl cennet, kıpkızıl bir cehennemden başka bir şey değildir. Öyle bir cehennem ki orada kimse akşam yatarken sabaha sağ çıkıp çıkamıyacağını kestiremez. Orada milyonlar bir dilim ekmek ve bir çanak çorba ile Firavunlar çağı taş çıkartan bir zorbalığa boyun eğerek sonsuz bir çalışma esaretine mahkûmdurlar. En büyük mevkilere oturup milyonlara hükmedenlerin bir sabah dar ağacında can verdiklerini görmek orada en tabiî bir hadisedir. Orada binlerce masumu tarihin kaydettiği en korkunç işkencelerle inletenlerin bir gün aynı işkencelere göğüs germek mecburiyetinde kalmaları hiç de şaşılacak bir şey sayılmaz. Kızıl cennette en tabiî insanlık hakları dahi birer geçmez akçadır. Orada hiç bir hak yok ve sadece bir tek vazife vardır O da bir müstebidin emirlerine körü körüne itaattır. Bu müstebidin emirlerine itaatsızlığın en küçük karşılığı kırbaçtır. Bu cevabın ölüm şeklinde tecelli i de çoktur. Orada yüz hatları ile ifade edilmiş bir beğenmemezlik bile yasaktır. Orada insanlık yoktur, orada insan yaşatmak fikri

yoktur Orada adım başında rastlanan şey korku, dehşet, işkence, sürgün ve ölümdür.

İşte bütün insanlığı kucaklamak istiyen cennet, bu cennettir.

***

Bu küçük eser işte bu cennet hakkındadır. Burada bir dünya cenneti olduğu iddia edilen kızıl âlemin nasıl bir cehennem olduğu belirtilmiştir. Yanlız bu belirtiş kuru sözle değil ; hadiseler, vesikalar ve rakkamlarla yapılmıştır.

Her şeyde olduğu gibi bu eserin hazırlanmasında da tek gayemiz Türklüğe hizmettir.

Nejdet Sançar
Zonguldak 10 Haziran 1950

Kızıl Cennetten Kaçanlar

Komünizmin hâkim olduğu dünyayı bir cennet olarak vasıflandıranlar, kendilerini bu dünya cennetinin dışına atabilmek için ölümü dahi göze alan binlerce insanın bu hareketini acaba ne ile izah edebilirler ?

Bunun bugüne kadar cennet iddiacıları tarafından hiç bir makul izahı yapılabilmiş değildir. Sebep olarak gösterilmek istenen halk düşmanlığı, faşistlik, mürtecilik, casusluk gibi komünist sözlüğünün meşhur kelimeleriyle damgalı isnat ve izahların ciddî olarak ele alınabilecek bir tarafları yoktur. Kızıl cennet kaçakları eğer muayyen bır zümreye mensup insanlar olsaydı, bu kaçışlara takılmak istenen bu komünist kulplarının belki yakışık bir tarafı bulunabilirdi. Fakat son yıllar içinde gerek Rusyadan ve gerekse Moskof pençesindeki yurtlardan kaçanlara bir göz atılacak olursa bunlar arasında sınıf sınıf siyasîler, türlü rütbeden askerler, din adamları, muallim ve profesörler, hukukçular, doktorlar, mühendisler, serbest meslek sahipleri, sıporcular, talebeler ve saire gibi her sınıf ve zümreden insanın bulunduğu görülür. Böyle çeşitli sınıf ve zümrelerden binlerce insanın yıllardanberi akın akın memleketlerinden kaçmalarının bu dünya cennetinin mahiyetini ortaya koyan bir deliller serisi vermekten başka bir manası olamaz. Ortada başka hiç bir delil olmasa dahi, sade bu ardı arası kesilmiyen kaçışlar bile isbat eder ki kızıl dünya cenneti hakikatta müthiş bir dünya cehennemidir. Öyle bir cehennem ki içindekiler soğuk ölümü orada ömür sürmeye bin kere tercih etmektedirler.

1945 ve 1946 yıllarında Avrupada geçen iki hadise, kızıl cennetin bu mahiyetini dünyaya ilk açıklıyan iki misaldir

Almanyanın mağlûbiyeti üzerine : Baltık memleketlerini pençesine geçiren Rusya, bu ülkeler halkını " ya orduya giriniz, yahut ölümü kabul ediniz! „ diyerek iki şıktan birini kabule mecbur bırakınca vatanlarını işgal eden sovyet ordusuna hizmet etmek istemiyen baltıklılar, selâmeti memleketlerinden kaçmakta bulmuşlardı. Bu arada 165 baltıklı da İsveçe sığınmıştı. Kremlin İsveçe bir nota vererek bu mültecilerin geri verilmesini istedi ve İsveç hükûmeti bu isteği kabul etti. Mülteciler İsveç hükûmetinin bu kararını öğrenince Rusyaya teslim edilmemek için bulundukları kampta önce açlık grevine başlamışlar, sonra da "bolşevik zulmü altında hayvan gibi yaşamaktansa İsveç kurşunlarıyla ölmeyi tercih ederiz ! „ diyerek kendilerini öldürmeye teşebbüs etmişlerdir.

Bu, birinci misaldir.

İkinci hadise Dachau kampındaki intiharlardır: Bu kampta muhtelif ırklara mensup sovyet vatandaşları bulunuyordu. Bunlar Kremlinin isteği ile Rusyaya dönmek mecburiyetinde bırakılmışlardı. Savaş sırasında Rusyadan çıkmış olan bu sovyet vatandaşları yeniden demir perde arkasına dönmeyi ölümden daha korkunç bir felâket saymış olacaklar ki hepsi kendilerini öldürmek istemişlerdir

Bu da ikinci misaldir.

Sovyet Rusyaya ve bolşevik pençesindeki memleketlere mensup olan bu insanların, dünya cennetine dönmemek için öteki dünyaya gitmeyi tercih etmelerinin sebebi ve manası meydandadır. Bu da dünya cennetinin bir dünya cehennemi olduğu hakikatıdır. Şu toptan cana kıyışları hiç bir düşünce sahibi bundan başka bir sebebe bağlıyamaz.

İşte Kremlinin pençesi altındaki topraklarda yaşıyan insanlar yıllardanberi tek tek, grup grup veya kütleler halinde bunun için başka memleketlere kaçmaktadırlar. Çünkü kızıl cennet denilen yer, insan olanların yaşıyabilecekleri bir dünya değildir. Ve onun içindir ki kızıl cennet kaçaklarının arkası ancak bu cennetin yer yüzünden kaldırılmasıyla gelebilir.

İkinci dünya savaşına kadar kızıl cennetin sınırları hemen hemen aşılması imkânsız bir dıvarla çevrilmiş gibi idi. Çünkü bu tarihlerden önce kızıl cennet yalnız Sovyet Rusyadan ibaretti. Fakat ikinci dünya çarpışmasında Almanyanın yenilmesinden sonra sınırların Rusyadan çok daha ilerlere gitmesi üzerine bu dıvar aşılmazlık vasfını kaybetti. İşte bundan sonradır ki komünist cennetinden ardı arası gelmiyen kaçmalar başladı.

Türlü yollardan ve çeşitli vasıtalarla yapılan ve yapılmakta olan bu kaçmaların önüne geçmek için, kızıllar zaman zaman bir çok tedbirlere baş vurmak mecburiyetinde kalmışlardır Bilhassa Balkanlardan Türkiyeye yapılan kaçmaların çokluğu, onları bu sahada büyük bir faaliyete sevk etmiştir. Denizden yapılan kaçışlara karşı gece gündüz devam etmek üzre karakol gemileriyle Türkiye yolu aralıksız bir gözetleme altında bulundurulmuş, kara sınırlarında da aynı şekilde sıkı tedbirler alınmış, yolcu uçaklarında pilotları tabancalarla tehdit etmek sûretiyle yapılan havadan kaçmalara karşı da ticarî hava yollarıyla seyahat edecek kimselerin bilet almadan önce polisten bir sertifika almaları mecburî kılınmıştır. Fakat bütün bu sıkı tedbirlere rağmen komşu memleketlere ve bilhassa Türkiyeye yapılan sığınmaların önüne geçilebilmiş değildir.

Şu son dört beş yıl içinde canlarını kızıl satır ve kurşunlardan kurtarıp da cennet dışına çıkmaya muvaffak olanların sayısını bilmek imkânsızdır. Fakat bunlardan sadece kaçma hadiseleri dünya gazetelerinde yer alan tanınmış veya tanınmamış kimselerin adları bir araya getirilse belki de büyücek bir cilt meydana gelir.

Kızıl cennetten kaçan bu binlerce bahtiyar arasında kimler yoktur ?

İşte hükûmet ve siyaset adamlarından bazıları

Macar Bağımsız Partisinin başkanı Zolton Pleiffer, 1947 kasımında kızını ve karısını da yanına alarak otomobille Avusturyaya kaçtı.

Polonya Çiftçi Partisi Lideri Mikolajczyk de aynı tarihlerde uzun bir kara yolculuğundan ve tehlikeler atlattıktan sonra Almanyanın İngiliz bölgesine geçebildi (1)

Komünistlerin idam ettikleri Bulgar vatanseveri Petkov'un arkadaşlarından ve Bulgar Çiftçi Partisinden yedi mebus 1947 yılı aralık ayında Türkiyeye sığındılar.

Bulgar Köylü Partisi Umumî Kâtibi Dr. Dimitrov, bir gece yarısı Amrikanın Sofya elçiliğine sığındı.

Ankara büyük elçisi bulunduğu sırada merkeze çağırılan Bulgar elçisi Antonov, Bulgaristana dönmeyi kabul etmiyerek istifa ile Amerikaya gitti.

Macar başbakanı Nagy, Macaristandaki komünist darbesinden sonra İsviçreye kaçarak oradan istifasını gönderdi.

Macaristanın eski temsilciler başkanı Bela Varga ile Hürriyet Partisinin eski lideri Suliak, Macar - Avusturya sınırını güçlükle geçip hayatlarını kurtardılar.

Alman işgali sırasında Çek mukavemet hareketinin kahramanları arasında bulunan Prens Frantisek Schwarzenberg, Vatikan elçiliği baş kâtipliği vazifesinden ayrılarak hürriyeti seçtiğini ilân etti.

Çekoslovakyadaki komünist darbesinden sonra bir çok elçilik memurları istifa ederek hürriyet cephesine katıldılar. Bunlar arasında Norveç elçisi Dr. Emil Walter, Paris elçisi Jindrich Osek, Sidney başkonsolosu Carl Tkoly, Oktava ve Vaşington elçileri ile Ankara elçisi ve elçilik mensupları vardır.

Eski Çek başbakan yardımcılarından Jan Sromak ile eski P. T. T. bakanı 1948 martında uçakla kaçarlarken yakalandılar.

(1) Mikolajczyk ile birlikte kaçan daha yedi kişi vardı Bunlardan liderle birlikte altısı kurtulmuş, Polonya Köylü Partisinin eski idarecisi Vincenty Bryja ile bir profesör olduğu halde son zamanlarda Mikolajczyk'in kâtipliği vazifesini yapan Maria Hulewicz adlı kadın Çekoslovakyada yakalanarak yok edilmişlerdir.

Alman bakanlarından Walter Kruze 1948 nisanında batı bölgesine kaçtı.

Eski Çek başbakanlarından Virerka ile mebuslardan Hora ve Cizek, yanlarında diğer bir takım siyasîler olduğu halde 21 mayıs 1948 de Paris yakınlarında bir hava meydanına indiler.

Eski Çek ticaret bakanı Dr. Ripka, 1948 temmuzunda uçakla Fransaya geldi.

Macaristanın Vaşington elçiliği baş kâtibi İvan Nagy ile Romanya elçiliği ticaret ataşesi Remus Lulo, 1948 yazında Amerikaya sığındılar.

Prağın eski belediye başkanlarından Dr. Peter Zenkl, karısı ile birlikte 1948 ağustosunda Almanyanın Amerikan bölgesine kaçtı.

Romanyanın Londra ve Vaşington basın ataşeleri 1948 ağustosunda vazifelerinden istifa ederek İngiliz ve Amerikan hükûmetlerinden kabullerini istediler.

Çekoslovakyanın eski ziraat bakanı Prof. Vladislav? Badlik, 10 ağustos 1948 de Almanyanın Amerikan bölgesine kaçtı.

İsviçredeki Leh ticaret heyeti başkanı Sigmund Kruszeweski, 13 eylül 1948 tarihinde İsviçre hükûmetine sığındı.

Romanyanın Ankara elçisi Moisil'in hususî kâtibi Bediciano ile Çekoslovakyanın Kahire elçisi Frantisek Krucky 1948 ekiminde Türkiye ve Mısır hükûmetlerine hürriyeti seçtiklerini bildirdiler.

Macaristanın Ankara büyük elçisi Gulaşy, 1948 in aralık ayında Türk hükûmetine sığındı.

Çekoslovakyanın Ankara viskonsolosu Franki Sel Hinçi, 1949 yılının ocak ayında, Ankara elçiliği kâtiplerinden Josef Aperghi de 2 şubatta vazifelerinden istifa ederek Türkiyede kaldılar.

Çekoslovakyanın Hamburg konsolosluğu ticaret ataşesi Josef Hacek, 10 mayıs 1949 da İngiltereye sığındı.

Macaristanın Türkiye elçiliği kâtibi Gustave Ritzi, dört çocuğu ve karısı ile birlikte, 12 şubat 1950 de Türk hükûmetinden kabulünü istedi

Çekoslovakyanın maliye bakanı yardımcısı Eugene İrsay, 1950 yılı şubatında ailesiyle birlikte Avusturyaya kaçtı.

Finlandiyanın Polonya maslahatgüzarı Wlatzumiiz Umiatowski, 17 nisan 1950 de İsveçe sığındı.

Bunlar, kızıl cennetten kaçan siyasîlerden küçük bir kısımdır.

İşte ordu mensuplarından bir kaç isim :

Dobre Avrel, Romeo Stafenesko ve Zafir adlı üç Romen subayı bindikleri uçağın makinistini öldürüp yolunu değiştirmek suretiyle 25 temmuz 1946 da Türkiyeye geldiler.

1947 ağustosunda Köstenceden küçük bir kayıkla yola çıkan 12 kişilik bir Romen subay kafilesi, Karadenizde dört gün yol aldıktan sonra Türkiyeye sığındılar.

1947 ekiminin son günlerinde Yeşilköy hava meydanına inen bir Romen uçağından muhtelif rütbelerde on Romen subayı çıktı.

88 asker ve bir subaydan mürekkep bir Macar birliği memleketlerinden kaçarlarken, 7 kasım 1947 gecesi Viyananın 65 mil kadar uzağındaki bir kasabada Ruslar tarafından durduruldular.

Biri yüksek rütbeli, diğeri teğmen iki Romen subayı ile asker elbisesi giymiş bir diplomat, 24 mayıs 1948 de askerî bir Romen uçağı ile Yeşilköy meydanına indiler.

30 haziran 1948 de Yeşilköy hava meydanına inen bir Bulgar uçağından biri ölü, ikisi yaralı olmak üzre 17 kişi çıktı. Bunların bir kısmı Bulgar cennetinden kaçan Bulgar subayları, diğerleri bu subayların tehdidi altında uçağın Türkiyeye gelmesine mani olamıyan kızıl Bulgarlardı.

—

Bir Macar sınır muhafaza bölüğü silâh ve teçhizatı ile birlikte 1948 ağustosunda Avusturyaya kaçtı. Yüz yirmi kişilik bu bölüğün yanında evli olanların aileleri ve çocukları da bulunuyordu.

Çek genel kurmayına mensup bir general, 9 ekim 1948 de memleketinden kaçarak bir gün sonra Londrada hürriyete kavuştu.

Bir Romen üst çavuşu 6 şubat 1948 de Maltepe yakınlarına indirdiği uçağı ile Türkiyeye sığındı.

Bunlar da kızıl cennetten kaçan askerlerden bir kısımdır.

İşte her sınıf halktan misaller

Yugoslav tenis şampiyonu Franjo Punceo Mısırda yapılan tenis karşılaşmaları için karısı ile birlikte gittiği bu memleketten geri dönmiyerek 1947 ekiminde Mısır hükûmetine sığındığını bildirdi.

Sekiz Entonyalı, 12 metre boyunda bir yelkenli ile Atlantiği aşarak 1 ekim 1947 de Miamide karaya çıktılar.

Beş balıkçı, bir adliye katibi ve bir memurdan mürekkep yedi kişilik bir Romen kafilesi 2 kasım 1947 de Türk kıyılarına can attılar.

Hürriyeti seçerek 4 ocak 1943 de Bükreş-Karakof seferini yapacak olan uçağa binen on bir Romen, anî bir baskınla ceplerinde tabancaları olduğu halde yakalanıp temizlendiler.

İkisi kadın olmak üzare beş Romanyalı Türk, birbirlerinden haberleri olmıyan iki grup halinde, Köstenceden Istanbula hareket eden Galatasaray vapuruna gizlice binmek ve vapurda saklanmak suretiyle 1943 ocak ayı sonlarında Istanbula geldiler.

Yelkenli bir sandalla Yugoslav topraklarını terk eden Dalmaçyalı yedi mülteci, 14 mart 1948 günü Santa Maria limanına çıktılar.

1948 martında Prağdan Bratislavaya gitmekte olan bir uçaktaki yolculardan yirmi Çek isyan edip uçağın idaresine hâkim olmak suretiyle Almanyaya sığındılar.

Köstenceden Istanbula gelen Sinop şilepinin keresteleri arasına gizlenen Romanyalı bir Türk kızı, 1948 martında Istanbula gelip hürriyete kavuştu.

1948 haziranın Viyanaya maç yapmak üzre giden bir Macar futbol takımı ile birlikte seyyahata iştirak eden otuz Macar, Avusturyadan geri dönmediler.

Aynı günlerde Belgratlan Saraybosnaya giden bir Yugoslav uçağındaki yolculardan bir kısmı pilotu tabanca ile tehdit etmek suretiyle uçağı İtalyaya sevk ettiler.

1948 Londra olempiyatlarına katılan Macar sıporcularından üç yüzücü, musabakaların sonunda İngiliz makamlarına baş vurarak siyasî mülteci olarak İngilterede kalmak için izin istediler.

Aynı tarihlerde üniversite talebesi olan dört Çek sıporcusu ile olempiyada katılan Çek kadınlar takımının başkanı Marie Proraznika da hürriyeti seçerek İngilterede kalmaya karar verdiler

Ellerine geçirdikleri bir uçakla memleketlerinden kaçan sekiz Çek pilotu, 1948 temmuzunun 21 inci günü Londrada bir hava meydanına indiler.

Yedi erkek, üç kadın ve üç çocuktan mürekkep 13 kişilik bir Fin kafilesi Carelie'deki yuvalarını bırakarak küçük bir tekne ile 1948 ağustosunda Lowestot limanına gelerek İngilizlere sığındılar.

Tek direkli, tek yelkenli ve küçük bir motörle işleyen bir tekneye binerek memleketlerinden kaçan 15 Estonyalı, 1948 ağustosunda Amerikaya ulaştılar.

Bir Çek yolcu uçağının arka kamarasına saklanan Çek de, aynı tarihlerde Londrada hürriyete kavuştular.

27 ağustos 1948 de Istanbuldan transit olarak geçmekte bulunan Dobrica adlı Bulgar motöründeki üç Bulgar, kaptanı tabanca ile tehdit etmek suretiyle gemiyi durdurmuşlar ve motöre gelen Türk memurlarına Bulgaristandaki komünist zulmüne dayanamıyarak Türkiyeye sığınmak istiyen siyasî mülteciler olduklarını söylemişlerdir.

Beyruttan Varnaya gitmekte iken Çanakkale Boğazında bir Macar gemisi ile çarpışarak kazaya uğrayan Gorya adlı Bulgar motörünün kaptanı, motör Istanbula gelince karaya çıkıp Türkiyeye kabulünü istedi.

Romanyanın Ankara elçisi Moisil'in merkeze çağrılması üzerine karısı Türkiyeden ayrılırken, oda hizmetçisi ile hademelerinden birisi yurtlarına dönmeyip Türkiyede kaldılar.

1 eylül 1948 de tek kişilik bir uçakla Eskiçe yakınlarında bir tarlaya inen bir Bulgar subayı Yunanistana sığındığını bildirdi.

Tuna yolu ile Istanbul-Peşte arasında sefer yapan Debreczen ve Tizsa vapurlarından bir kaptan, bir makinist ve bir çarkçı, 1948 ekiminde Türkiyede kalmak üzere izin istediler.

Biri doktor, biri üniversite talebesi ve biri çiftçi olmak üzere üç Bulgar 1948 ekiminde Bulgar kara sınırlarından Türkiyeye kaçtılar.

İkisi erkek, biri kadın ve biri de altı yaşında bir çocuk olan dört Macar; bir marşandiz treninin kereste yüklü vagonlarından birisine saklanarak on sekiz günlük bir yolculuktan sonra 1948 kasımında Amsterdamda hürriyete kavuştular.

Essex kontluğundaki Farnham Çek kollejinin Prağ hükûmeti tarafından kapatılması üzerine bu kollejde okumakta olan kırk Çek öğrenici, memleketlerine dönmeleri için yapılan teklifi reddederek hürriyet saflarına katıldılar.

3 şubat 1949 da İstanbula gelen semplon ekspresinden çıkan iki Çek, üç Macar, bir Polonyalı ve bir Bulgar, resmî makamlara müracaatla siyasî mülteci olarak kabullerini dilediler.

Yugoslav ordusuna mensup sekiz subay futbolcu, 1949 şubatında İngiliz bölgesine sığınmak üzere memleketlerinden kaçmaya teşebbüs ettiler. Fakat bunlardan ancak üçü emeline mavaffak oldu, diğerleri yakalandılar.

İçinde 18 kişi bulunan bir Polonya uçağı, yolcularla mürettebatın anlaşması sayesinde, 1949 aralık ayında İsveç topraklarına inebildi.

Rus pençesindeki Doğu Almanyadan bir yelkenli ile kaçmaya muvaffak olan 43 Alman, 18 aralık 1949 da İsveç topraklarında karaya çıktılar.

Çek futbolcularından dördü, 1950 nisanında Avusturyaya kaçtılar.

Bunlar da son üç yılın cennet kaçaklarından küçük bir listedir. Bu listeyi aşağı yukarı hep birbirinin benzeri olan daha bir çok kaçma vakaları ile kabartmak mümkündür. Fakat bu kadarı da kızıl cennetin mahiyetini göstermeye yetse gerektir.

Yukarda sıralanan kızıl cennet kaçakları Rustan gayrı milletlere mensup olanlardan bazılarıdır. Bu listeye bir de ırken Rus olan cennet kaçaklarını eklemek lâzımdır. Çünkü, bir dünya cenneti haline getirildiği iddia olunup duran vatanlarından kaçmak zorunda kalan Rusların sayısı da az değildir.

İşte vatanlarından kaçmak mecburiyetinde kalan Rusların bir kaçı

Bunların en meşhuru V. Krevchenko'dur. Sovyet alım satım komisyonunda hizmet görürken 1944 baharında Amerikaya sığınan V. Krevchenko, sonradan neşrettiği " Hürriyeti Seçtim „ adlı kitabı ile, Rus cennetinin mahiyetini de ortaya koymuştur.

Amerikaya sığınan diğer bir tanınmış Rus da, Sovyetlerin Meksika elçiliği ticaret ataşesi Alexsiev'dir. 1946 aralığında vazifesini terk eden Alexsiev, kendisini bu karara sevk eden sebepleri gazetelerde çıkan şu sözleri ile açıkladı:

" Rus milleti için fedakârlıkla çalıştıktan sonra şuna inandım ki gerek benim ve gerekse Rus milletinin çalışmalarımızdan faydalanan Rus devleti değil, yalnız sovyet rejimidir. Yabancı memleketlerde bulunduğum esnada, kapitalist devletlerin işçileri bir hayvan gibi istismar ettiklerine dair Rusyada yapılan propagandanın tamamen yalan olduğunu gördüm. Bu gibi haberlerin Birleşik Amerikaya karşı Rus milletinin kin ve nefretini celb için yapıldığını anladım..."

Saf ve temiz bir komünist olarak tanınan ve Almanyada Krochencervun sovyet nakliyatının başında bulunan Rus albayı J.D.Tassajv, Rusyaya çağırılıp da götürülmek üzre iken, 23 nisan 1948 de kaçarak Demokrasilere sığındı.

Hava işlerinde bir mutahassıs diye tanınan ve Stalin tarafından hususî bir vazifeye tayin edilecek kadar gözde bulunan Rus albayı Tokaiv, 1948 ağustosu ortalarında İngiltereye kaçtı.

Potsdamda vazife gören ve General Luklançenko'nun çalışma arkadaşı bulunan bir Rus subayı, Rusyaya dönmek emrini alınca, karısını ve iki çocuğunu öldürdükten sonra 1948 haziranında intihar etti.

Amerikadaki Rus diplomatlarının çocuklarının okudukları mektepte öğretmenlik yapan Mihail Samarin ile Kosenkina, 1948 yılı ağustosunda hürriyeti seçtiler. Nevyorktaki Rus konsolosluğu, Samarin ile ailesini ve Kosenkina'yı 31 temmuz günü Pobeda vapuru ile Rusyaya sevk edecekti Kızıl cennete dönmek istemiyen bu iki öğretmenden Samarin, ailesiyle birlikte Amerikalılara sığındı Fakat Kosenkina konsolosluğun eline geçti. Zorla Rus konsolosluğuna getirilen Kosenkina burada bir müddet hapsedildikten sonra, Rus elçisi tarafından bazı vesikaları imzalamaya mecbur bırakılmak is-

lenince, kendisini konsolosluk binasının üçüncü katından sokağa attı ve bir Amerikan hastahanesine kaldırılmak suretiyle hürriyete kavuştu.

İki Rus subayı ellerine geçirdikleri bir bombardıman uçağı ile Ukraynadan hareket ederek 9 ekim 1948 de Avusturyada bir hava meydanına indiler.

Sovyet İnşaat Korporasyonu Müdürü Vinektradof, Moskovaya dönmesi için aldığı emir üzerine, 11 ocak 1949 da Almanyanın batı bölgesine kaçtı.

Rus hava teğmeni Bert Valantin 13 eylül 1949 da uçakla Sinoba gelerek Türk makamlarına teslim oldu.

Üç atom eksperi Rusyadan kaçarak batı dünyasında hürriyetlerine kavuştular.

160 Ukraynalı, kızıl cennetten kaçarlarken, kızıl Lehliler tarafından 1950 nisanında yakalandılar. Bunlar Rusyaya gönderilmek için bindirildikleri tirende toptan intihara kalkışmışlar, fakat ancak ikisi bu mellerine ulaşabilmişlerdir.

İşte bunlar da cennet kaçağı Ruslardan bazılarıdır.

Rusya dışında kalan Rusların vatanlarına dönmelerini sağlamak için bir çok Avrupa memleketlerini dolaşan " Sovyet Vatanına İade heyeti „ azalarının bazı yerlerde Rusyaya dönme teklifini yaptıkları Moskoflardan gördükleri şiddetli hareketler de bu kadro içinde mütalâa edilebilir.

Bütün bunlardan çıkarılacak bir tek netice vardır ki, o da kızıl cennetin içinde yaşanması imkânsız bir cennet, yani bir masal — cennet olduğu hakikatıdır. Hiç bir düşünce sahibinin, bir dünya cenneti olduğu iddia edilen topraklardan, taundan kaçar gibi kaçan bu insanların bu kaçışlarını başka bir sebebe bağlaması mümkün değildir.

Komünizm ve Vahşet

" Tethiş, cebir ve şiddet olmadan bir proleterya diktatörlüğü düşünülemez!„

Bu söz Lenin'indir. Bolşevik ihtilâlinden çok önce söylenmiş olan bu tek cümleye, komünizm denilen iptidaî sistemin ruhuna ait bir formül diye bakmak mümkündür. Filhakika yirminci yüzyılın birinci yarısını dolduran komünist vahşetlerinin sırrı, sanki bu tek cümlede gizli gibidir.

Komünizm ve vahşet birbirlerinden ayrılması imkânsız ikiz ve yapışık birer kardeş gibidir. Dünya üzerinde bolşeviklik rejimi nerede görüldü, hangi toprak parçasına orak - çekiçli bayrak kızıl gölgesini saldıysa, orada ıstırap, zulüm, işkence, kan ve vahşet de beraber görülmüştür. Bolşevik ihtilâlinden bugüne kadar bu âfetin bulaştığı hiç bir yurtta bunun tek bir istisnası gösterilemez.

Vahşet, bolşevik hayatının her sahasında birinci yeri işgal eder. Rusyanın 1917 den sonraki tarihi bunun saymakla tükenmez delilleri ile doludur. İkinci dünya boğuşmasından sonra Rus boyunduruğuna giren devletlerin şu bir kaç yıllık hayatlarında da bol bol görülen bu vahşet ruhunu, Sovyet Rusyada kanunlara kadar girmiş olarak bulmak mümkündür.

Rusların besprizorni dedikleri ve Rusyada büyük bir kütle teşkil eden serseri çocukların işledikleri suçlara karşı konmuş olan kanun, bunun güzel bir delilidir. Bu kanundaki küçük serserilerin çarpılacakları cezayı gösteren maddenin Türkçesi şöyledir.

" Hırsızlık, cebir ve şiddet, gövde zararları yapma, adam öldürme yahut öldürmeye teşebbüs suçu üzerinde yakalanan

12 yaşında veya daha yaşlı gençler cinayet mahkemelerine verilirler ve bunlar ceza kanununun bütün hükümleri dairesinde cezalandırılırlar. „

Dünyada hiç bir medenî memleketin kanunlarında 12 yaşındaki bir çocuğa yetişmiş bir adam muamelesi yapan böyle bir maddeye rastlamak mümkün değildir. Rusya, komünizmin vahşet ruhunun bu korkunç tecellisi ile dünya üzerinde rakipsiz bir devlettir.

Askerlik vazifesini yapmamak için başka memleketlere kaçan şahısların akraba ve taallûkatına tatbik edilmek üzre hazırlanan kanun da bunun başka bir misalidir. Yine hiç bir medenî memlekette bir eşine rastlanması mümkün olmıyan bu kanuna göre Rusyadan kaçan böyle bir şahsın akraba ve taallûkatının göreceği ceza, eğer bu kaçıştan habeleri yoksa sürgün, bilgileri olduğu taktirde ise hapistir. 9 haziran 1934 tarihli İzvestia gazetesinde çıkan kararnamenin maddesi aynen şöyledir :

“ Askerliğini yapmamış bir şahsın yabancı yurtlara gitmesi yahut kaçması takdirinde ailesinin yetişkin fertlerinden bu hıyanet hareketinin hazırlanmasında veya işlenmesinde yardımları olanlar veya bu işi bilip de resmî makamlara haber vermiyenler, mallarının elinden alınmasıyla birlikte beş yıldan on yıla kadar hapis cezasına çarpılırlar. Vatan haininin hıyaneti zamanında onunla birlikte yaşıyan, yahut onun taallûkatından olan diğer yetişkin kimseler seçim haklarından mahrum edilip Sibiryanın uzak yerlerine beş yıl için sürülürler. „

Erkekleri tevkif olunan ailelerin rahat bırakılmamaları yüzünden, kocaları polis tarafından alınıp götürülen kadınların hemen tek taraflı boşanmalar için mahkemelere koşmaları Rusyada bir âdet haline gelmişti. Fakat 1944 de çıkarılan bir boşanma kanunu bu imkânı ortadan kaldırdı. Bu kanuna bu şekildeki boşanmalara engel olmak için bir çok maddeler konmuştur. Bunlar arasında paraya ait olan en

mühimidir. Çünkü böyle bir boşanma için mahkemeye baş vuran orta kazançlı bir kimsenin aşağı yukarı bir yıllık kazancını mahkeme masrafı olarak ödemesi icap eder. Bu ağır para kaydı yüzünden bu şekildeki boşanma davaları büyük nisbette azalmış ve ancak yüksek tabakadan zengin kimselerin harcı haline gelmiştir. Bu da komünist vahşetinden kaçmak istiyen kadınların kaçma yollarını kanun yolu ile tıkamaktan başka bir şey değildir.

Komünist vahşetinin icra vasıtası, kuruluşundan bugüne kadar Çeka, G. P. U. , N. K. D. W. gibi türlü adlar altında faaliyet gösteren siyasî polistir. Bu teşkilât, tarihin bugüne kadar tanıdığı bu cins teşekküllerin en büyüğü, en müthişi, en korkuncudur. Çeka, çarlık polisinden devraldığı korkunç mahiyetini bolşevik zihniyeti ile yuğurarak öyle bir vahşet vasıtası haline gelmiştir ki insanlık tarihinde bunun bir benzerine bugüne kadar rastlanması mümkün olmadığı gibi bundan sonra rastlanabileceği de şüphelidir.

Komünim, insanlığın başına musallat olduğu zamandan bugüne kadar elindeki bu vasıta ile milyonlarca insanı boğazlamıştır. Hakikî sayısının bilinmesi imkânsız olan bu vahşet kurbanlarının içinde, şüphesiz her sınıf ve zümreden insanlar vardır. Kızıl sözlükte bu korkunç imhanın adı tasfiyedir. Bolşevik rejiminin hâkim olduğu yerlerde yıllardanberi yapılmakta olan bu tasfiyelerin ne kanlı ve korkunç imhalar olduğunu, Bolşevik Partisinin 17 nci ve 18 inci kongrelerine ait bir mukayese ile anlamak mümkündür.

Rus Bolşevik Partisinin 17 nci kongresi büyük temizlemelerden önce 1934 yılının ocak ve şubat aylarında, 18 inci kongresi ise tasfiyelerden sonra 1939 martında yapılmıştır.

17 nci kongrede azaların yüzde 22,6 sı 1917 ihtilâlinden önceki parti azaları idi. Bu miktar 18 inci kongrede 2,4 e düşmüş, yani tasfiyeler neticesinde bunların sayısı ancak onda bir nisbetinde kalmıştır.

17 nci kongrede azaların yüzde 17,7 si 1917 ihtilâli yılın-

danberi parti azası olanlardı. 18 inci kongrede bunların mıkdarı 2,6 ya düşmüştür.

Bunu toplu olarak belirtmek icap ederse, savaştan önce parti azası olanların sayısı 17 nci kongrede yüzde kırk, 18 inci kongrede ise ancak yüzde beştir

Aynı mukayeseyi parti azasının sayısı üzerinde yapınca şu netice çıkmaktadır Rus Bolşevik Partisinin azası 1918 de 260 - 270.000 arasında idi. Bunların çoğu genç unsurlardı. 1939 daki 18 inci kongre sırasında ise parti azasının sayısı 1 588.850 yi bulmuştu. Fakat bunların ancak 20.000 i 1917 de veya daha önce partiye yazılmış olanlardı.

Bu yoldaki hesap işini en cömert şekilde yapanlar bile iç savaşlarda bu parti azasının en çok dörtte birinin öldüğünü kabul etmektedirler. Bir kısmının da ecelleriyle öldükleri kabul edilse bile, 18 inci kongrede 1918 deki 260 - 270.000 azanın 200.000 e yakınının veya hiç değilse 175,000 inin bulunmaları lâzımdı. Kalanların 20,000 olması bu eski partililerin onda dokuzunun yok edildiğini göstermektedir. Şüphesiz yok olan bu büyük kütlenin hepsi ileri gelenler, başlar değildir. Bu tasfiye kurbanlarının çoğu inkilâbı yapmış ve iç savaşta boğuşmuş olan amele ve köylülerdir. Bu da göstermektedir ki komünist tasfiyelerinde yalnız ileri gelenler değil, herkes temizlenmektedir.

Sovyet rejiminin ilk beş yılında yapılan temizlemelerde bizzat bolşevik kaynaklarıyla en emin ve müsbet bilgilere göre, öldürülen kimselerin sayısı şöyledir

1.250	Rahip ve din adamı
6.000	Profesör ve öğretmen
9.000	Doktor
55.000	Subay
260.000	Asker
60.000	Jandarma
13.000	Büyük arazi sahibi
350,000	Aydın ve mütefekkir
190.000	Amele
800.000	Köylü

Bu korkunç rakamları inkilâp zamanlarının çılgınlıkları ve tabiî birer neticesi telâkki etmek mümkün değildir. Zira bu şekildeki imhalar komünizmin boy görterdiği her yerde ve her zaman görülmüştür. Meselâ Rusyanın eline geçen üç Baltık memleketinde bir yıl içinde yapılan tasfiyelerde verilen kayıplar şöyledir :

Estonyada	60.000	idam
Litvanyada	55,000	
Letonyada	13.000	, 33.000 kayıp

Komünist sisteminde bu korkunç tasfiyelerden başka bir de toptan oldürmeler ve bir bakıma öldürülmeden daha feci sürgünler vardır. İkinci dünya savaşı yıllarının iki büyük ve misilsiz faciası olan Katyn katliâmı ile Kırım sürgünü, bunun medenî âlemden gizlenemiyen iki örneğidir.

Katyn faciası, Rusyanın elinde esir olarak bulunan 11.000 seçkin Leh subayının öldürülmeleri hadisesidir. Starabyelsk, Kozyelsk ve Ostaşkov kamplarında bulunan bu on bir bin Leh, Katyn ormanına getirilip elleri arkalarından telli dikenlerle bağlandıktan sonra enselerine kurşun sıkılmak suretiyle öldürülmüşlerdir. Ormanda kazılan büyük bir çukur bu zavallıların müşterek mezarları olmuştur.

Kırım sürgünü ise tarihte misli görülmemiş bir faciadır. Bu yarım adanın iki sözde cumhuriyeti olan Kırım ve Chechen - İngush hükûmetleri halkı, toptan sürülmek suretiyle eşine rast gelinmemiş bir facianın kurbanları olmuşlardır. Medenî âlemden gizli yapılmak istenen bu sürgün duyulup da dünyada umumî bir nefret uyandırınca, Moskova, 27 haziran 1946 da " savaş içinde yaptıkları hıyanet yüzünden muhtar birer cumhuriyet olan Kırım ve Chechen - İngush hükûmetleri lâğvedilmişler ve buraların halkı Sovyet Rusyanın başka bölgelerine sürülmüşlerdir ! „ şeklinde bir tebliğ çıkarmak zorunda kalmıştır. Fakat nufusları 1,5.000.000 kadar tutan bu iki muhtar (!) cumhuriyette yaşıyan halkın

topunun birden hıyanet etmeleri şüphesiz bu kızıl vahşet faciasını meşru göstermek için uydurulmuş bir masaldan başka bir şey değildir.

Komünistlerin bu kütle halindeki imhaları hakkında tetkikler yapmak üzre batıda bazı hareketler olmuş, bu arada bir de komisyon kurulmuştu. Bu komisyon bu hususta söz sahibi kimselerin bilgilerine de baş vurmuştur. Bunlar arasında bulunan Ukrayna liderlerinden Prof. Dobrievski, kendi memleketinde yapılan kütle halindeki imhalara dair misaller verdikten sonra " kütle halindeki imha sistemi Sovyet stratejisinin temelini teşkil etmektedir. Sovyetler Birliğinde bunsuz komünist idare devam edemez ! „ demek suretiyle kızıl vahşetin bir kaidesini belirtmiştir. Litvanyalı lider Jocgels ise komisyona vesika ve delilleriyle birlikte bazı rakamlar vermiştir. Bu rakamlara göre 1941 - 1948 yılllları arasında 810.000 Litvanyalı yok edilmiştir. Bunların 300.000 i nazilerin, geri kalanı da komünistlerin elinde yok olmuştur. Rusya içlerine sürgün edilenlerin sayısı ise 1948 de 100.000, 1949 da ise 120.000 dir.

Komünizmdeki vahşet ruhu gerek Rusyada, gerekse bolşevik pençesindeki yurtlarda yıllardanberi tatbik edilegelmekte olan türlü, türlü işkence şekillerinde de kendisini göstermiştir. Bu çeşitli işkence usüllerinden bazılarını bilmek bile kızılların bu husustaki rakipsizliklerini anlamaya yeter :

İspanyadaki iç savaş sırasında kızıllar hâkimiyetleri altında bulundurdukları şehirlerde hususî işkence odaları vücude getirmişlerdi. İspanya iç savaşı milliyetçilerin zaferi ile bittikten sonra kurulan komisyonlar bu işkence salonları üzerinde incelemeler yapıp rapotlar hazırlamışlar ve bu raporlar Avrupanın belli başlı gazetelerinde fotoğrafları ile birlikte neşrolunmuştur.

Komisyonların tesbit ettikleri bu işkence yerlerinden en dikkate değer olanlarından bazıları şunlardır :

Beyne baskı yapan elektrik tertibatlı hücreler ; içindeki-

lerin oturamıyacakları ve yatamıyacakları şekilde yapılmış eğri tuğlalarla döşeli zindanlar ; dıvarları insanı deli edecek şekilde karma karışık çizgilerle dolu, acayip renklerle boyalı odalar ; insanları baş aşağı asıp kırbaçla dövmek için hazırlanmış mahaller ; havasının yarısı boşaltılarak içine insanların tıkıldığı yerler

Kravchenco'nun, Lettres Françaises dergisi aleyhine açtığı dâvada tanık olarak dinlenen Kyssilo 1 şubat 1948 oturumunda şunları anlattı

" Hapis kararı aldıktan sonra beni Çarlar zamanında 24 kişi alabilecek şekilde yapılmış 12 metre uzunluğunda ve 18 metre genişliğinde bir odaya koydular. Burada 116 kişi bulunuyordu. Mahpuslardan bir kısmının uyuyabilmesi için diğerleri dıvarın dibine yığılmak mecburiyetinde kalırlardı. Kadın ve çocuk ayırmadan mahpuslar hergün kırbaçla dövülürlerdi."

Rusyada 1938 de yapılan büyük temizleme sırasında tevkif edilen binlerce kişiden biri olan kimya mutahassısı Gregory'ye yapılan işkenceler arasında şunlar vardır : Gregory boş bir odanın ortasına oturtulup gözlerinin içine büyük elektrik lâmbalarının ışığı tutuluyor ve bu şekilde sabaha kadar bekletiliyor. Baş sallamak veya çevirmek, göz kırpmak ve uyumak yasak olduğundan, mutahassıs bu yasaklardan birini yapmak zorunda kalırsa nöbetçiler hemen dürterek kendisini nizamî (1) hale sokuyorlar. Gregory, bir defa bu şekilde susuz, yemeksiz ve uykusuz olarak 72 saat tutulmuş ve ondan sonra sorguya çekilmiştir.

Gregory'nin maruz bırakıldığı işkencelerden birisi de ıslak havlu ile döğülmektir. Hakkında hazırlanan iftiranameyi imzalatmak için önce çırıl çıplak soyup yüzünü ve böbreklerini döğmüşler, daha sonra aynı işi hayaları üzerinde yapmışlardır. Bu işkenceden sonra iftiranameyi imzalamak zorunda kalan Gregory, erkekliğini ebediyen kaybetmek felâketine uğramıştır.

Lehistanın Yahudi sosyalist partisi olan Bund'un tanınmış şahsiyetlerinden Blit, 1940 da Litvanyadan hususî bir vazife ile Lehistana giderken Ruslar tarafından yakalanmış, uzun zaman mevkuf tutulduktan sonra bırakılınca, "Müttefikler Arası Sosyalist Dostlar Grubu„na Sovyet işkencelerine dair dikkate değer bilgileri ihtiva eden gizli bir rapor vermişti. Şu satırlar o rapordandır :

"Çok yüksek sesle konuşmak, pencere açmak, ekmek ufaklarından satranç taşı yapmak gibi küçük hadiselerden dolayı verilen disiplin cezaları buz gibi mahzenlerde kırk sekiz saat dıvara dayalı olarak ayakta durmaktı. Bu sırada cezalıların üzerinde ancak bir gömlek bulunabilirdi. Daha ciddî kabahatlarda ise bele kadar soğuk suda kırk sekiz saat bekleme cezası verilirdi. Bu ceza çok defa felç, çıldırma veya ölüm ile son bulurdu.„

Bulgar Çiftçi Partisi liderlerinden Peter Knoev, 1946 temmuzunda tevkif edildiği zaman suçunu (!) itiraf etmesi için bir seri işkencelere maruz bırakıldı. Knoev bunları şöyle anlatmıştır :

"Üç hafta içinde her gün birkaç yudum su ile birkaç lokma ekmekten başka bir şey vermediler. Bunun sonunda sorguya çekildim. Sorgu aralıksız beş gün sürdü. Sorguyu yapanların biri bırakıyor, biri alıyordu. Ellerim kelepçeli, aç ve susuz, ayakta beş gün hesap verdim. Beşinci gün yere yıkılmışım. Bu şekilde muamelelere maruz bırakılan adam manen ve maddeten tamamen çöküyor. Canına ve âkibetine karşı kayıtsız bir hale geliyor. Arzulanan biricik şey bu sorgunun sona ermesi ve muvakkaten olsun bu ıstıraplar serisinden kurtulmaktır.„

Baltalama hareketi yaparken yakalanan Emil Walter adlı bir Alman genci, Rusların elinden kurtulduktan sonra kendisine yapılan işkenceleri şöyle anlatmıştır:

" Önce gözüme gayet kuvvetli bir elektrik ışığı tutarak beni sorguya çektiler. Sonra ancak ayakta durabilecek

kadar küçük bir hücreye soktular. Daha sonra, ortasında üstü yemeklerle dolu bir masa bulunan bir odaya götürdüler. Bir Rus teğmeni itiraflarda bulunduktan sonra yemek yiyebileceğini söyledi. Dilimin çözülmediğini görünce bir masanın üzerine yatırıp demir çubukla dövmeye başladılar. Sonra çok sıcak bir odaya soktular. Burada üç saat kaldıktan sonra buzhane gibi bir yere götürüldüm. Bu işler iki gün sürdü. Buna rağmen bir şey söylemeyince bir Rus subayı tabancasının kabzası ile ön dişlerimi döktü „

Kardinal Mindszenty ile arkadaşlarına yapılan işkenceler hakkında, Kardinalin hücre arkadaşı Kowacs Karoly, Koelnische Rundschau gazetesinde şunları neşretmiştir:

"Önce yüzümüz çok fazla aydınlatılmış bir dıvara dönük olarak elektrik cereyanı verilmiş sandalyalara oturtuluyorduk. Bu sırada alarm zilleri hapishaneyi kulakları sağır edercesine çınlatıyor, sonra gözlerimiz açık ve yüzlerimiz yine dıvara dönük vaziyette saatlarca ayakta durmak mecburiyetinde kalıyorduk. Gözlerini kapayanlar kırbaç yiyordu."

Karoly, işkenceye tabi tutulduğu hava odası hakkında da şunları anlatmıştır:

" Bu oda telefon kabinesi büyüklüğünde ve her tarafı sıkı sıkıya kapatılmış bir yerdir. Havası yavaş yavaş boşaltılır ve içinde bulunan adam boğulacak hale gelip de kendini kaybedince bu sefer de fazla hava verilmek suretiyle tazyik arttırılır. Bu usul bir kaç kere tekrarlanınca işkenceye tabi tutulan adamı hastahaneye kaldırmak icap etmektedir.„

Dünyanın hiç bir devrinde hiç bir istibdat makinesi, pençesindeki insanları bukadar korkunç işkenceler altında inletmemiştir. Otuz küsur yıldanberi milyonlarca insana tatbik edilmekte olan bu çeşitli işkenceler komünizmdeki vahşet ruhunun tecellisi ve misalleridir. Bu vahşet ruhu yalnız bolşevik siyasî polisinin değil, bütün

komünistlerin iliklerine kadar işlemiştir. Gerek Rusya'daki iç savaşta ve gerekse komünislerin nüfuz ettikleri memleketlerde çıkarılan karışıklıklarda veya iç savaşlarda bunun korkunç misallerini bulmak güç değildir.

Aşağıdaki satırlar Rusyadaki iç savaşlarda işlenilen sayısız cinayetlerden bir kısmını tesbit eden raporlardandır:

" Bir kaç bin nufuslu bir kasaba olan Kırımdaki Teodosya'da 1918 yılı ocak ayının 15 - 20 nci günlerinde komünistler sekiz yüz kişi öldürmüşlerdir. Mahkûmlar ise önce Tronvor vapurunun ambarına doldurulmuşlar, sonra güverteye çıkarılarak hepsinin elleri, ayakları bağlanmıştır. Kızıl tayfalar onların kulaklarını, burunlarını, dudaklarını ve gövdelerinin diğer yerlerini kesmiş ve kan fışkıran gövdeler denize atılmıştır.... „

" 1919 yılı ocak ayında Kiyefte hastalar hastahaneden çıkarılarak sokakta kurşuna dizilmişler ve ortada bırakılan ölüleri köpekler parçalamıştır. Bir yandan bu cinayetler işlenirken, diğer tarafdan da tanınmış bir şahsiyet olan piskopos Andronix diri diri toprağa gömülmüştür. «

" ... Omsk'da bir grevden sonra hâmile kadınlarla ihtiyarlar da dahil olduğu halde bütün işçi aileleri zincirlerle döğülmüş ve bu zavallılar kendi mezarlarını kendileri kazmak mecburiyetinde bırakılmışlardır.„

" .... Blagovestchenk'de tırnaklarının altına gramofon iğneleri geçirilmiş ve tırnakları koparılmış subay ve nefer cesetleri bulunmuştur. Subayların rütbeleri omuzlarına çakılmıştı..„

" Usur'da kafa tasları çökmüş, tenasül âletleri, gözleri ve dilleri koparılmış subay ve neferlerin cesetleri bulunmuştur.„

" .... Kiyefin kızıllar tarafından tahliyesinden sonra karşılaşılan manzara şu idi : Büyük bir garajın çimentosu bir buçuk parmak kalınlığında beyinler, kafa tası kemiklerine

karışmış kan pıhtıları ile kaplanmıştı Bunların içinde insan saçı ve gövde parçaları bulunuyordu. Duvarlarda kan ve beyin parçaları vardı. İnsan derileri kurşunların bırakmış olduğu binlerce deliğe takılmıştı. Bu dehşet sahnesinin iki adım ötesinde, bahçede, gidişin acelesi ile üstün körü gömülmüş olan son umumî idamın 127 cesedi göze çarpıyordu. Gövdeler simsiyah ve şişti. İnsana en çok dehşet veren, cesetlerin kafa taslarının kırılmış ve hatta darmadağınık edilmiş olması idi. Her halde başlarına kütük vurulmak suretiyle öldürülmüşlerdi. Bazı gövdelerin başı yoktu Yani bunların başı kesilmemiş, koparılmıştı. Bütün cesetler çırıl çıplaktı. Umumiyetle kurbanların cesetleri arabalara doldurulmuştu. Bundan da şehir dışına gömülmeye götürülecekleri anlaşılıyordu.„

Bahçenin bir köşesinde içinde seksen kadar ceset bulunan bir kuyu daha vardı. Bunlar karınları deşilmiş kadavralar, tenasül âletleri koparılmış gövdelerdi. Bazılarının gözleri çıkarılmıştı. Bazılarının dilleri yoktu. Bahçenin bir köşesinde azaları eksik gövdeler vardı. Ağızları, kursakları ve bağırsakları toprakla dolmuş vücutlar az değildi. Her halde bunlar diri diri gömülmüşler, toprak altında nefes almak için çırpınırlarken toprak yutmuşlardı. Burada her yaştan insan bulunuyordu. Bir kadın ve küçük bir çocuk iple birbirlerine bağlanmışlardı. Her ikisinin de gövdelerinde kurşun yaraları vardı..„

Kiyefte başka bir ölüm meydanında en çok dikkati çeken şey bir kütüktü. Bu kütüğün yanı başında içi beyin parçaları ile dolu bir kuyu vardı Anlaşılıyordu ki burada kafalar demirle eziliyor ve fırlıyan beyinler kuyuya atılıyordu.„

İnsanlık, Komünizmin bu vahşet ruhunun örneklerine son yıllarda Avrupanın kızıllaştırılmaya uğraşılan bir çok yerlerinde bir çok kanlı vakalarda şahit oldu. 1944 yılı içinde komünistlerin sebebiyet verdikleri Yunan iç savaşı, Rusya-

daki kanlı faciaların da küçük bir benzerini yarattı. E.A.M. ve E.L.A.S. gibi kızıl teşekküller, komünist hareketine iştirak etmiyenlerin ailelerini baskınla ele geçirip dağa kaçırarak rehine diye ellerinde tuttular. Dağ başlarında kurulan bu rehine kamplarında bir aralık yirmi bine yakın insan toplanmıştı. Bu yirmi bin insan, çocuklarla kadınlar dahi ayırt edilmeksizin, daimî bir işkenceye maruz bırakılmışlardır. Öldürülenler ise büyük çukurlara veya kuyulara doldurulmuşlardır. Esasen Yunan iç savaşında kızıllar nereleri işgal ettiler, hatta kısa bir zaman için de olsa hangi mahalleri ellerinde bulundurdularsa, sonradan oralardaki bütün kuyular hep cesetlerle dolu bulunmuştur.

Şu facialar da Avusturyanın Rus bölgesinde tesbit edilmiştir.

1945 yılı ekim ayında Avusturyanın Moskof bölgesindeki toplama kamplarında 125.000 Alman kadın ve çocuğu bulunuyor, büyük çoğunluğunu kadınlarla çocukların teşkil ettiği bunun iki misli kadar bir kütle de yollar üzerinde serseri bir halde sürünüyorlardı. Bir yandan maruz kaldıkları feci muamele ve açlık, bir taraftan da salgın hastalıklar bu zavallıları bitiriyordu. Yollar hastalık ve açlıktan ölenlerin cesetleriyle dolmuş ve kokudan geçilmez bir hal almıştı. Bu kadın ve çocuklardan altı yüzü Macaristan ve Avusturyanın büyük bir kısmında yük vagonları içinde yaptıkları uzun bir yolculuk sonunda çekmiş oldukları sefalet ve acılar neticesi çıldırmışlardır. Bu durumu tesbit eden kızıl haç, bu zavallılara yardımda bulunmak istemişse de, kızıl makamlar yardım teklifini reddetmişlerdir.

1945 yılı yazında, faşizm aleyhindeki umumî nefretten faydalanarak İtalyalı kızılların bu memlekette yapmaya muvaffak oldukları vahşetler de bu seridendir. Bunların en dikkate değer olanları bazı İtalyan şehirlerinde yapılan seri halindeki linçlerdir. Komünistler bu linçler sırasında kadın ve çocuklara bile kıymışlardır. Fakat linç suretiyle işlenilen bu cinayetlerin en müthişi Parme'de yaralı İtalyan askerlerinin

yatmakta bulundukları hastahanede yapılanlardır. İtalya için döğüşürken yaralanan bu askerler, hastahanede yatarlarken kızılların saldırışına uğlamışlar ve hepsi sokaklarda sürüklenmek suretiyle öldürülmüşlerdir.

Bunlar komünizmdeki vahşet ruhunun yer yüzündeki otuz küsur yıldanberi sebebiyet verdiği sayısız facialardan bir kaçıdır. Komünizm adındaki büyük belânın dünyadan kökü kazınıncaya kadar, insanlığın bu çeşit vahşetlelre daha çok zaman karşılaşacağı muhakkaktır.

Tasfiye (!)

Tasfiye, kızıl sözlüğün en meşhur kelimelerinden birisidir. Dış manası bakımından masum, fakat gerçek manasıyla pek korkunç olan bu kelime yıllardanberi Sovyet Rusya ile Moskof esiri yurtlarda seri halinde işlenmekte bulunan sayısız cinayetlere perdelik vazifesini görmektedir.

Tasfiye, Komünizmdeki vahşet ruhunun tecellesi olan bir takım saklanması imkânsız cinayetleri, meşru ve kanunî hadiseler gibi göstermek üzre oynanan bir kanlı komediden başka bir şey değildir. Kızıl diktatoryanın ilk yıllarından beri sık sık sahneye konan bu kanlı komediler, zamanla bir yandan daha korkunç bir mahiyet alırken, bir taraftan da klâsik bir tasfiye şeklinin ortaya çıkmasını sağlamış bulunmaktadır. Bu klâsik tasfiye şekli bilhassa Kremlinin esiri memleketlerde son yıllar içinde girişilen bütün temizlemelerde tekrarlanmıştır.

Klâsik tasfiye şekli şöyledir: Yok edilmeleri icap eden kimselerden mürekkep bir fesat şebekesi keşf olunur. Bu şebekeye isnad edilen günah, yabancı devletlerden birisine casusluk yapmak, memlekette baltalama hareketlerine girişmek, meşru halk hükûmetini (yani komünist rejimini) yıkmak için silâhlı bir haraket hazırlamak gibi suçlardan biri veya bir kaçıdır. Keşf edilen bu fesat (!) şebekesine dahil bütün hainler tevkif olunurlar. Halk mahkemesi savcısının müthiş ithamları ile sevk olundukları mahkemelerde bu hainler kendilerine isnad olunan bütün suçları (hatta bazan daha fazlasını) kabul ve itiraf ederler. Netice, dar ağacında veya kurşun altında ölümdür.

Kızıl sistemin meşhur tasfiyeleri, Stalin'in Kremlin tahtına oturmasından sonra başlamıştır. Lenin'in kan akıtmaktan zevk

duyan çömezi, ustasından kalan tahtta rakipsiz yaşayabilmek için onun ölümünden sonra kurnazca tertip olunmuş hıyanet komedileri ile diktatörlüğü için engel saydığı bütün şahsiyetleri birer birer temizlemesini bilmiştir.

Stalin'in bu şekildeki ilk cinayeti 1923 de Tatar Halk Komiserleri Konseyi Başkanı Sultan Galiev'e karşıdır. Galiev, Bolşevik Partisinin ileri gelenlerindendi. Buna rağmen Stalin'in emri ile tevkif olundu. Suçlarını itiraf (!) ettiği için de öldürüldü. Bu cinayetle kanunî (!) yoldan kan dökme zevkini almış olan Stalin de bundan sonra rakiplerini temizlemek için sistemli ve proğramlı bir faaliyete girişti.

Frunze'nin 1925 deki tasfiyesi de bu seridendir 1925 de Troçki'nin azli üzerine harbiye halk komiserliğine getirilen Frunze, Sibiryada yıllarca kürek mahkûmu olarak bulunmuş ihtiyar bir ihtilâlci idi. Yedi ay kadar kaldığı harbiye komiserliğinde G.P.U. karşısında istiklâlini korumak için çok çalıştı. Bu, şüphesiz büyük bir suçtu ! Stalin, onun bu suçunu asla bağışlamadı.

Bir gün askerî bir hükûmet darbesi için hazırlanan bir suikast keşf (!) olundu. Bu suikastı idare edenin Frunze olduğunun iddiası, ihtiyar ihtilâlcinin âkibetini göstermişti. Fakat Stalin Frunze'yi bu şekilde temizlemenin çetin bir iş olacağını düşündü. Onun için başka bir oyun hazırladı Frunze'de mide ülseri vardı. Lâkin kalbinin kloroforma dayanamıyacak halde olması ameliyat yapılmasına engel oluyordu. Stalin, kendi adamlarından olan doktorlardan biri vasıtasıyla bir konsültasyon yaptırıp Frunze'nin hemen ameliyat olması icap ettiği fikrini ileri sürdürdü. Bu karar Polit Büro tarafından da tasdik edilince ihtiyar ihtilâlci için kloroformu koklamaktan başka yapılacak iş kalmadı.

Stalin'in meşhur tasfiyelerinden birisi de Yagoda'ya karşı yapılandır. Yagoda, G.P.U. şefliği yapmış ; Stalin'in, muhaliflerine karşı giriştiği savaşta büyük bir rol oynamış, bu

hizmetlerinden dolayı Lenin nişanı almış ve nihayet 1935 de devlet emniyet umum komiseri olmuş bir adamdı. Buna rağmen diktatör 1917 de onu kurşuna dizdirmekten çekinmedi.

Yagoda, Stalin'i kurtarmak için öldürülmüştür. Sovyet diktatörü ileri gelen bolşevikleri birer birer temizledikçe halk arasında dedikodular ve cinayetlerin Stalin'in emri ile yapılmakta olduğu söylentileri almış yürümüştü. Stalin, bu cinayetlerin bütün suçunu Yagoda'nın üzerine yüklemek suretiyle kendisini temize çıkarmak istedi. Bir yandan da tevkif ettirdiği Yagoda'ya kendisini kurtaracağına dair kat'î söz vermişti. Yagoda, bu söze güvenerek mahkemede bir çok cinayetleri kendisinin işlediğini itiraf (!) etti. Bu suretle Stalin söylentilerden yakasını sıyırırken Yagoda da canından oldu.

Lenin'in zalim çömezinin giriştiği tasfiyelerin en büyüğü 1938 de olmuştur. Bu tasfiyede Stalin, partisinin ileri gelenlerinden bir çoğunu öldürtmek suretiyle kızıl tahtta biraz daha rahat oturabilmek imkânını elde etti. Adamlarının hazırladığı 1938 oyununda tevkif edilenler arasında Buharin, Rıkov, Krestinsky, Bulanov gibi partinin en tanınmış ve nüfuzlu şahsiyetleri de vardı. Bunlara sağcılar ve troçkistler adı takıldı. Buharin'in suçu 1918 de Lenin'in hayatına suikast tertip (!) eylemek, Bulanov'unki ise bazı kimseleri zehirlemek gibi şeylerdi. Neticede ileri gelenlerden 18 kişi idama mahkûm edildiler ve öldürüldüler.

Stalin'in kendisine rakip saydığı kimseleri nasıl canavarca bir tasfiyeye tabi tuttuğunu anlamak için şu küçük tabloyu bilmek yeter:

1917 nisanında seçilen Merkez Komitesi; alınan reylere göre şu şahıslardan mürekkepti : Lenin, Zinovyev, Milutin, Nogin, Sverdlof, Smilga, Stalin, Fedorov.. Yedekler ise şunlardı :

Teodoroviç, Busnov, Glebov - Avilov, Pravdon.. Lenin

bir tarafa bırakılırsa bunlardan yalnız Sverdlov eceli ile ölmüş, ötekiler Stalin'in kanlı oyunlarının kurbanı olmuşlardır.

Rusyayı çeviren demir perdenin sağlamlığı, oradaki tasfiyelerin medenî dünyaya sızmasını imkânsız bir hale getirmişti. İnsanlık yalnız Rus Bolşevik Partişi kodamanları gibi ölümlerinin gizlenmesi mümkün olmıyanların âkibetleri hakkında şöyle böyle bilgiler edinebiliyordu. Fakat ikinci dünya savaşından sonra kızıl cennetin sınırları genişleyince iş değişti. Kremli in hâkimiyetine giren memleketlerde yapılan tasfiyelerin gizlenmesi kolay değildi. Onun için Bulgaristan, Romanya, Yugoslavya, Çekoslovakya vesaire gibi memleketlerde girişilen kanlı tasfiyeler hakkında, Kremlin (hıyanet yalanları ile süslü de olsa) dünyaya bilgi vermek zorunda kaldı.

Kızıl ordu tarafından kurtarılan memleketlerde o tarihlerden itibaren girişilen komünist tasfiyelerinde boğazlanan vatanseverlerin sayısını Tanrıdan başka kimse bilemez. Ancak bu kanlı komedilerin en meşhurları ve bunların neticeleri henüz unutulmuş değildir.

Bulgaristan Tasfiyeleri

Kremlinin pençesine düşen memleketlerde ilk komünist tasfiyesi Bulgaristanda başlamıştır. Komünizme karşı durabilecek siyaset adamlarını büyük mikyasta bir temizliğe tabi tutabilmek için, kızıllar önce " vatana ihanette bulunanları muhakeme etmek!„ üzre halk mahkemeleri kurma kanunu teklif ettiler. Bulgar Bakanlar Kurulu bu kanunu 1944 ekiminde kabul etti. 1 Ocak 1941 denberi bakanlık yapmış olanlarla 25 nci Bulgar sobranyasına dahil bütün mebuslar ve ayrıca ileri gelen sivil ve askerî Bulgar şahsiyetleri bu kanuna dayanılarak halk mahkemelerine sevk edildiler. Dikkate değer bir hadisedir ki vatana ihanet (!) eden bu şahısların tevkifleri ilk olarak 22 eylül 1944 de Moskova tarafından ilân olunmuştur.

Bulgar devlet ve siyaset adamlarının Sofya'da yapılan

muhakemeleriinsanlık tarihnin en büyük facialarından biridir. Hesap vermek icin halk mahkemelerinin karşısına çıkarılanlar arasında Başbakan Filov, Prens Kiril, eski başbakanlardan Bojilov, niyabet meclisi azalarından Gençev, Dış İşleri Bakanı Şişmanov, eski bakanlardan Vassiliev, General Tikov gibi en tanınmış Bulgar şahsiyetleri vardı. Mahkemeni başında sanıklara, sorulan suallere çok kısa cevap vermeleri, uzun konuşmaları müdafaaya bırakmaları ihtar edildi. Mahkeme sırasında salona eli bıçaklı sarhoşlar giriyor ve komünist usullerine göre bağırarak hainlerin başlarını istiyorlardı.

Bu sarhoşların uzun nutuklar söylemesine izi veriliyordu. Mahkeme binasının önüne toplanıp suçluları görmek isteyen kızıl kalabalığın nümayişleri karşısında da, reis oturuma ara veriyor, adları çağırılan şahıslar bağıran, küfreden komünist sürülerine gösteriliyordu.

Bu gülünç mahkeme sona erdiği zaman evvelce vadedilen geniş müdafaa hakkı ileri gelenler için beş dakika, diğerleri içinse çok daha az bir zaman olarak tayin edildi. Mahkeme daha uzun konuşmak istiyenlerin müdafaalarını yazılı olarak vermelerini istedi. Fakat bu uzun müdafaalar için ancak bir saatlık bir zaman verildi.

Davaya sokulmuş olanlar 150 kadardı. Müdafaalardan 24 saat sonra bunlardan 110 unun ölüm cezasına çarptırıldığını bildiren karar okundu. Hayatlarını bolşevik satırına veren bu zavallılar arasında 3 naip, 9 naipler meclisi azası ve 21 eski bakan bulunuyordu.

Bu büyük temizlikten sonra daha küçük kadrolu tasfiyeler Bulgaristanda hiç eksik olmadı. Bulgar muhalefet liderlerinden Petkov ile Kostov'un tasfiyeleri bunların en mühimleridir.

Petkov, komünizme karşı cephe alan Bulgar muhalefetini en büyük temel direği idi. Kremlinin Bulgaristandaki köleleri ile uzun zaman çarpışmaktan çekinmiyecek kadar cesaret gösterdi. Bulgar muhalefeti onun etrafında birleşmiş vaziyet-

teydi. Kremlin, bu vatancı hareketin daha fazla devamına razı olamazdı. Nihayet klâsik tasfiye şekli Petkov'a da tatbik olundu. Vatana ihanet suçu ile komünist mahkemesinin önüne çıkarılan Petkov bu suçu işlediği anlaşılarak idama mahkûm edildi ve bütün dünyanın nefret duyguları önünde kızıl cellâda teslim olundu.

Kostov'un idamı ile neticelenen diğer büyük dava ise 1949 kışında görüldü. Bu davanın suçluları Kostov'dan başka tanınmış on Bulgar şahsiyeti, bu on bir kişinin suçu ise casusluk ve hükûmeti devirmek için komplo hazırlamak idi. 6 aralıkta başlıyan mahkemede Kostov, o zamana kadar komünist mahkemelerinde görülen yüzlerce misalin aksine olarak suçsuz olduğunu söyledi. Fakat diğerleri suçlarını itiraf (!) ettiler 12 aralık tarihinde savcı, Kostov ile diğer dört sanığın idamlarını, ötekilerinin ağır hapis cezalarına carptırılmalarını istedi. Sekiz gün sonra verilen kararla Kostov idama mahkûm edildi. Öteki suçlulara tayin olunan cezalar şöyleydi:

Eski maliye bakanı Stenfanov, eski bayındırlık bakanı Parlov, devlet komitesi iktisadî ve malî işler eski bakan yardımcısı Naçev, kauçuk sanayii eski müdürü Gevrenov ve eski dış işleri müdürü Tutev müebbet hapis; Sofyadaki Yugoslav elçiliğinin eski müsteşarı Blagoc Çatnipanzov 16; Moskovadaki Bulgar ticaret heyetinin eski başkanı Boris Hristov 15; Bulgar Millî Bankasının eski umum müdürü Tsonçev 15; Bulgar Komünist Partisinin eski propagandacılarından Vassil İvanovsky 12; Sofya Belediye Konseyi İnşaat Dairesi eski siyasî şefi Baja Bajaltsaliev 8 yıl hapis..

Kostov 15/16 aralık gecesi asıldı.

Bulgar tasfiyesinin diğer mühim hadiseleri şunlardır :

Harbiye Bakanı Danyal Velçev'in yaveri Albay Zlatev, kanunen ancak askerî makamlarca tevkifi icap ederken, siyasî polis tarafından yakalanıp öldürüldü.

Çiftçi Partisi Umumî kâtibi Dimitrov'un Amerikalılara sı-

ğınmasından sonra kâtibesi Maria Raceva tevkif edilerek bir çok işkencelere maruz bırakılmak suretiyle öldürüldü. (1)

General Dimitri Temov ile Albay Tzonov ve Yarbay Georgiu Kotev adlı üç tanınmış asker, vatana ihanet ve bitalama suçlarından 24 agustos 1948 de idam edildiler.

26 tanınmış Bulgar şahsiyetinin iki vilâyet mahkemesinde 1948 kasımında yapılan muhakemeleri sonunda, Rusya aleyhtarlığı suçundan (!) dolayı bunlardan sekizi idam, diğerleri müebbet hapis cezasına çarpıldılar.

Bulgaristanın Birleşik Evanjelist kilise yüksek konseyi azalarından on beşi, casusluk ve vatana ihanet suçlusu olarak muhakeme edildikden sonra bir kısmı idam, bir kısmı müebbet hapis hükmü giydiler.

Eski bakanlardan Kosta Muraviv, Dimitri Giçev, Vergil Dimov, General Kiril Stançev, mebuslardan Dimitri Stoyanov Nedelko Atamasov, İvan Kastov, Sosyal Demokrat lideri Kosta Lutchev ve arkadaşları muhtelif suçlardan (!) ağır hapis cezaları aldılar. Aynı mahiyetteki suçlardan dolayı ocaklarda kömür çıkarmak cezasına (!) çarpılan mebuslarla tanınmış muhaliflerin sayısı bir ayda seksen kadarı bulmuştu.

Çiftçi Partisinin umumî kâtibi Nikodin Poyrav, eski Çiftçi Gençlik Teşkilâtı umumî kâtibi Eftim Arsov, Varna Eyalet Gençlik Teşkilâtı umumî kâtibi Georgy Eremiev, eski mebuslardan Seferin Mitev, Elisaveta Andonova ve daha bir takım tanınmış Bulgar şahsiyetleri toplanma suçundan (!) hapishanelere atıldılar.

Yine muhtelif suç yakıştırmaları ile muhalif Zemedelsko Zname gazetesinin müdürü Boris Nikolov 8 ; Svoboden Narod gazetesinin müdürü Tsvetan İvanov 5 ; İzgrev gazetesi in mü-

....

(1) Maria'nın cesedi o sırada Bulgaristanda bulunan Amerikan ve İngiliz murahhaslarının delâletiyle bir sandık içinde ailesine verildi. Sandığın açılması yasaktı. Fakat ailesi sandığı açınca kızın parçalanmış cesedi ile karşılaştılar.

dürü tanınmış yazıcı Yançulov 9; Londraya kaçan Çiftçi Partisi lideri Kosta Todorov'un oğlu Lüben Todorov 8; yazıcı Yubi Genov 15; Royter ajansının Sofya muhabiri Filçev 12; Bulgar Edipleri Cemiyeti başkanı Trifun Kunev 3; eski bakanlardan Kristu Pastuhov 3 yıl hapip cezasına çarpıldılar. Eski dış işleri bakanı Atanas Burov, eski bakanlardan Nicola Muchanov, Steyço Muchanov, Boris Parlov ve Alexander Girginov da, kendilerine hiç bir suç isnad edilemediği halde sürgün edildiler.

Bulgaristan tasfiyelerinde insanların nasıl boğazlandığını göstermesi bakımından şu hadiseyi zikretmek kâfidir:

Sofyaya yakın bir kazada bir halk mahkemesi bir gün 112 idam kararı vermişti. Halk mahkemelerini idam hükümlerini, suçluyu bir çukur başına götürüp ensesine bir kurşun sıkmak suretiyle polisler yerine getirmekte idiler. O gün polisler yanlışlıkla 126 adam öldürdüler. Fakat bundan dolayı kimse telâş etmedi. Bu fazla öldürülen 14 kişi için de hâkimden karar alındı.

Komünist rejiminin Bulgaristanda yaptığı tasfiyelerin korkunçluğu, zamanın başbakanı olan Bulgar Komünist lideri Dimitrov'un dünyaya ilân ettiği resmî bir istatistikden anlamak mümkündür. Bu istatistiğe göre Bulgaristanın kızıl ordu tarafından işgalinden 25 Mart 1945 tarihine kadar memlekette açılan siyasî davaların sayısı 131 dir. Bu davalar dolayısıyla on binden çok Bulgar tevkif edilmiş ve bunların 2000 kadarı mahkeme kararı ile idam olunmuştur.

Yugoslavya Tasfiyeleri :

Yugoslavyadaki tasfiyeler, Rusyadakiler gibi, umumiyetle dünyadan gizli olarak yapılmış, yalnız -yine Rusyada olduğu gibi- ileri gelenlerle saklanması mümkün olmıyanların davaları hakkında şöyle böyle bilgiler verilmiştir.

Yugoslav tasfiyeleri in ilk ve en meşhuru Sırp vatanseveri Mihailoviç'in öldürülmesiyle neticelenmiş olandır. Kızıllar Yu-

goslavyaya hâkim oldukları zaman, hazırladıkları savaş suçluları listesine Mihailoviç'i de sokmuşlardı. Halbuki bu listede hainler arasına sokulan Mihailoviç, Almanlarla anlaşan Belgrat hükûmetine karşı meşhur darbeyi yapanlardan ve bu darbeden sonra kurulan kabinenin harbiye bakanı idi. Nazi istilâsından sonra da Alman kuvvetlerine karşı giriştiği savaşlarda memleketin birinci kahramanı olarak tanınmıştı. Bu sebeple kızılar onu doğrudan doğruya tasfiyeye kalkmadılar. Önce 1945 temmuzunda Belgratta bir halk mahkemesi karşısında hazırlayıcı mahiyette bir mahkeme oyunu oynandı. Bu davada Mihailoviç taraftarı yirmi kadar Yugoslav suçlu (!) olarak bulunuyorlardı. Bunlar G eralin Almanlara karşı bir gösteriş savaşı yaptığını, gerç i taraftarı Sırp hükûmetine hürmetle bir çok cinayetler işl diğini itiraf (!) ettiler. Bu suretle vatana ihaneti sabit(!) olan Mihailoviç sevk olunduğu halk mahkemesinde idam hükmü giy öldürüldü.

Ordu mensupları arasında yapılan bu ilk büyük tasfiyeyi din sınıfına girişilen ve uzun zaman devam eden büyük çaptaki bir başka tasfiye takip etti 1945 yazında Zağrepteki bir askerî m me, malûm şekildeki isnatlarla suçlandırılan din adamlarından pek çoğunu ölüme mahkûm etti. Vatana ihanet suçundan kurşuna dizilen bu masumlar arasında en meşhurları katolik papazı Sajstkoviç, Hırvat patriği Maksimov, Pop, Zağrep müftü İsmet Muhtiç, Zağrep Alman kilisesi piskoposu Filip ve H t Ortodoks kilisesi papazı Borisof'tur.

1947 yılı sonbaharında Sırp Köylü Partisi ileri gelenlerin karşı girişilen temizleme hareketi de Yugoslav tasfiyeleri dünyaca bilinenlerindendir. Bu davaya parti lideri Yovanoviç' in yanında birçok tanınmış kimseler sokulmuştu. Bunların suçu "yabancılarla iş birliği yapmak, gizli teşkilât kurmak, vatana ihanet etmek!„ gibi şeylerdi. Hırvat devlet adamlarından belli başlılarının da sokuldukları bu dava, büyük bir muhalefet zümresinin tasfiyesiyle sona erdi.

Yugoslav tasfiyelerinde başka ırklara mensup şahsiyetlerin toplu olarak temizlendikleri de görülmüştür. Bu cins davaların

en gürültülüsü 1948 yılı ocak ayında Türk cemaatına mensup 17 kişiye karşı girişilen tasfiye olmuştur. "Tethişçi bir casus şebekesi!„ diye vasıflandırılan bu grubun muhakemesi Üsküpte görüldü. Suçları "Üsküpteki Türk konsolosluğu ile Belgrat taki yabancı bir devlet temsilcisinin talimatına uyarak hareket etmek!„ idi. Neticede kızıl hâkimler 26 ocak tarihinde bunlardan dördünün kurşuna dizilmesine, beşinin 20 yıl hapsine, diğerlerinin de 8-15 yıl arasında ağır hapislerine karar verdi.

Komünistlerin Yugoslavyadaki fâaliyetlerinin derecesini Almanlar zamanında Belgrat yakınlarında tek toplama kampı varken bolşeviklerin bunun sayısını beşe çıkarmış olduklarını kaydetmekle dahi anlamak mümkündür. Almanlar, kendileriyle uğraşan vatanseverlerin bir listesini çıkarmışlardı. Kızıllar Yugoslavyaya girince bu listeyi ele geçirdiler ve bunlardan bulabildiklerini tevkif ederek, Almanlarla iş birliği yapmış bir kaç soysuzla birlikte hepsini "vatan haini„ ilân edip bu kamplara doldurdular.

Tito'nun Kremline karşı isyanına kadar Yugoslav tasfiyeleri bu şekilde devam etti.

Romanya Tasfiyeleri

Kızıl ordunun Romanyayı kurtarmasından (!) az sonra bu memlekette de komünist tasfiyelerine girişilmiştir. Romen Komünist Partisinin 3 ekim 1944 de yayınladığı bir beyanname, Romanya tasfiyelerinin ilk adımı oldu. Bu beyannamede " Romen Komünist Partisi millî menfaatlarımıza aykırı olarak bizi savaşa sürükliyenlerin tevkif edilmelerini, mal ve mülklerine el konmasını hükûmetten ister. Partimiz bu gibilerin halk mahkemeleri tarafından muhakeme edilmelerini teklif eder ! „ deniliyordu.

Bu başlangıç, en mühim meyvesini meşhur Maniu davasında verdi. Maniu Romanyanın en büyük partilerinden biri olan Millî Köylü Partisinin başkanı idi. Büyük bir halk ço-

gunluğu tarafından desteklenen bu parti ileri gelenlerinin vatana ihanet suçu isnadı ile tevkifleri umumî efkârda heyecan yaratmıştı. Bu sebeple muhakemenin devamı müddetince davanın görüldüğü bina polis ve jandarma kuvvetleri tarafından kordon altında bulunduruldu. Hiç kimsenin binaya yaklaşmasına izin verilmedi. Hatta İngiliz elçiliğine mensup bir temsilcinin mahkemede hazır bulunma isteği bile reddolunmuş, gazeteci olarak da sade Tas ajansı ile Yugoslav ve Bulgar ajanslarının muhabirleri ve bir de Fransız ve İngiliz komünist gazeteleri Humanitè ile Daily Wolker'in mümessilleri mahkeme salonuna girebilmişlerdir.

Bu davanın 18 suçlusu vardı. bunlardan dördü memleket dışında bulunduklarından gıyaben muhakeme ediliyorlardı. Parti başkanı Juliu Maniu, ikinci başkan Mihalache, umumî kâtip Nicolae Penescu, Dueptateo gazetesinin müdürü Carandino, dış işleri eski şifre müdürlerinden Papescu, eski mebuslardan Roiu, icra komitesi azalarından V. Serdici, Romen kraliyet sarayı eski mareşali Mouinoi mahkemede hazır bulunanlar arasında idi. Memleketten kaçabilmiş olan suçlular ise şunlardı: Eski bakanlardan Gafencu, Georges Miculescu, (I) Vişvianu ve eski elçilerden Alexandru Gretzianu...

Savcının okuduğu iddianameye göre sanıkların hepsi vatan haini idiler. Gizli vesikaları Amerikalılara vermişler, komünist Groza hükûmetini devirmek için askerî teşkilât kurmuşlar, bütün hazırlıklara rağmen hükûmeti deviremedikleri takdirde yabancı ülkelere kaçmak için Amerikan askerî heyetinin şefi Albay Berry ile temasa girişmişlerdi. Bundan dolayı haklarında en ağır ceza isteniyordu.

Mahkeme 11 kasım 1947 de kararını bildirdi. Romanyada ölüm cezası olmadığı için Maniu müebbet hapis cezasına çarpıldı. Ötekiler de ağır cezalar aldılar. Aynı zamanda bu vatan hainlerinin bütün servetlerine ve mallarına el kondu.

Böyle dolgun kadrolu bir muhakeme de 1948 yılı kasımında görüldü. "Baltalayıcı, tethişçi ve vatan hainil„ oldukları için halk mahkemesi karşısına çıkarılan bu seferki suçlu-

karon iki kişiydi. Başlarında eski bakanlardan İon Bujoim bulunan bu yeni kadronun öteki sanıkları halkın sevgisini kazanmış vatanseverlerden profesörler, siyasî şefler ve generallerdi. Mahkeme suçları tahakkuk (!) eden bu hainleri de 12 15 yıl arasında ağır hapis cezalarına çarptırdı.

1948 yılı aralık ayında müebbet hapis hükmü giyen Romen vatanseverlerinden More Macellaron'un muhakemesi de memlekette büyük bir heyecan yaratmıştı. Macellaron, kızıllar tarafından tevkif edileceğini haber alınca gizlenmişti. Bunun üzerine polis, kızı Tais'i tevkif etti. Tais'e, babasının gizlendiği yeri söyletmek için, çırıl çıplak soyarak ayaklarından tavana asmak, tırnaklarını sökmek gibi işkenceler yapıldı. Bu işkencelere dayanamıyan kız sonunda çıldırınca Macellaron da gizlendiği yerden çıktı. Bu suretle en ağır cezaya çarpıldı.

Romanyada ölüm cezası bulunmayışı buradaki tasfiyelerin öteki memleketlerinkinden biraz farklı olması neticesini vermiştir. Bu sebeple Romen tasfiyeleri, vatanseverlerin hapishanelere ve kamplara doldurulması şeklinde tecelli etti. Komünist olmıyan mühim mevki sahipleri ile aydınların işlerinden uzaklaştırılmaları siyaseti de bu memlekette büyük ölçüde tatbik olunmuştur. Bu şekildeki tasfiyelerin en mühimleri dış işleri bakanlığı kadrosu ile Romen barosunda yapılanlardır. Anna Pauker'in gayretiyle girişilen tasfiyede, dış işleri kadrosundan 600 büyük mevki sahibi bir hamlede işten uzaklaştırılmışlardır. Bunlardan Romanya dışında vazifeli iki yüz kadarı merkeze çağırıldıkları halde hiç birisi vatanlarına dönmediler.

Komünist olmıyan avukatlara karşı girişilen tasfiye ise kanunî (!) bir şekilde olmuştur. Önce Romanya barolarında çalışan avukatların sayısını sınırlandıran bir kanun kabul edilmiş, sonra buna dayanılarak ne kadar komünist olmıyan avukat varsa barodan çıkarılıp hayatlarını kazanamaz hale getirilmişlerdir. Bu usulle açlığa mahkûm edilen avukatların sayısı yalnız Bükreşte 2512 dir.

Çekoslovakya Tasfiyeleri :

Bolşevik tasfiyesinin en amansız şekilde tatbik olunduğu memleketlerden birisi de Çekoslovakyadır. Çek tasfiyeleri zaman zaman büyük kadrolu temizlikler halinde yapılmış, yalnız bu tasfiyelerin bazılarının neticeleri bildirilmemiştir.

Dünyaya bildirilen ilk büyük Çek tasfiyesi 1947 sonbaharında başlıyan temizliktir. 15 eylülde Prağdan verilen bir haber, büyük bir suikast şebekesinin meydana çıkarıldığını bildiriyordu. Bu habere göre polis, yaptığı aramalar neticesinde türlü silâhlar, verici radyo istasyonları ve beyannameler basan gizli bir matbaa keşfetmiş, bunların cumhuriyeti devirerek devlet başkanı Beneş'i öldürmek istiyen bir şebekenin emrinde bulunduğunu tesbit eylemiştir! Altı gün sonra ikinci bir Prağ teli suikast tahkikatının sona erdiğini, bu gizli teşekküle dahil bulunduklarını itiraf eden 600 kişinin mahkemeye sevk edildiklerini bildiriyordu. Bu büyük tasfiyenin resmî (!) neticesi hakkında Prağdan başka bir bilgi verilmedi. Yalnız bu haberlerin dünyaya yayıldığı günler sırasında Rude Praro adlı komünist gazetesi "partizanlardan mürekkep hususî mahkemeler kurulması ve ihanetleri sabit olanların bu mahkemelere sevki„ hakkındaki kararı açıkladı. Buna göre suçlarını itiraf (!) eden bu 600 hainin partizanlardan mürekkep bu halk mahkemeleri tarafından hangi cezalara çarptırılmış olacağını kestirmek güç bir şey değildir.

Aynı yılın kasım ayında, bu sefer de Bohemyada böyle bir fesat şebekesi keşfedildi. Bu yeni şebekenin suçu " yabancı bir memleketin unsurlarıyla birlikte cumhuriyete karşı bir suikast hazırlayarak vatana ihanet etmek ve Çekoslovak silâhlı kuvvetleri hakkında topladıkları bilgileri yabancı ajanlara satmak ! „ idi. Bir kısmı sivil, bir kısmı asker olan suçlular 36 kişiydiler. Suçlarını itiraf ettikleri için temizlendiler.

Bir başka büyük şebeke de 1948 yazında meydana çıkarıldı. Bu seferkiler, Sovyetler Birliği ile halk (!) demokrasilerine düşman bazı yabancı devletlerin parası ile kurulmuş bir

casus bloku idiler. Blokun başında eskiden İngilizhava vukvetleri emrinde bulunan Çekosloyak birliği mensuplarından General Jan Ambrus ile Slovak meclisinin başkanı Dr. Joseph Lettriche ve Amerikaya kaçmaya muvaffak olan tanınmış bazı kimseler bulunuyordu. Komünistler tarafından fesh olunan Slovak Demokrat Partisinin bütün ileri gelen azaları bu casusluk grubunun tabii azaları (!) sayılarak tevkif edildiler. Büyük bir kütle de bu suretle tasfiye edilmiş oldu.

Slovak İşçi Birliği ileri gelenleri aleyhine açılan dava da Çek tasfiyesinin mühimlerinden birisidir. Bu davaya bu birliğin bütün bakanları sokulmuştu. İhanetleri sabit olduğu için de başta eski bakanlardan Hassik olmak üzre bir kısmı idama mahkûm edildiler. Başkan Stephane Tiso 30 yıla, diğer yedi bakan da muhtelif ağır hapislere çarpıldılar.

1948 kasımı içinde, lâğvedilen Katolik Halk Partisinin belli başlı azaları tevkif olundu. Bunların suçları " rejim aleyhinde çalışmak ! " idi. Diğerleri gibi bunlar da suçlarını itiraf ettiklerinden, böylece bu partinin ileri gelenleri de temizlenmiş oldu.

1948 yılı aralığında bu sefer de ordu içinde büyük bir tasfiye yapıldı. İçlerinde, ikinci dünya çarpışmasında Prağ bölgesindeki Çek kurtuluş kuvvetlerine kumanda ederek Almanlarla vuruşan General Kutlwascha'nın da dahil bulunduğu dört yüze yakın vatansever asker tevkif edildi. Bunların suçu " hükûmeti devirmeye teşebbüs ! " tü. Bunlar da suçlarını büyük bir cömertlikle itiraf ettiler ve cezalarını buldular ! !

Lâğvedilen Slovak Demokrat Partisinin eski lideri Karol Folta ile arkadaşları aleyhine, casusluk suçundan açılan dava da bu parti mensuplarının tasfiyesiyle sona erdi. Bratislava devlet mahkemesinde görülen muhakemeleri sonunda Karol Folta idam, Folta'nın karısının da dahil bulunduğu beş kişi 30 yıl ağır hapis cezası giydiler. Folta'yı müdafaa etmek cesaretini gösteren hainler de münasip cezalar aldılar.

1950 martında büyük bir tasfiye de Çek Komünist Partisinde yapıldı.

Prağ radyosu ile yayınlanan bir tebliğ ile partinin hainler, casuslar ve Titocu ajanlarla dolduğu açıklandıktan sonra " komünist hükûmet aleyhine hazırlanan geniş bir komplo !„ ortaya çıkarıldı. Emperyalist devletler hesabına çalıştıkları da keşf edilen parti ileri gelenlerinden bir çok mebuslar tevkıf olundu. Bunlar arasında Partinin resmî organı Rude Praro gazetesinin baş yazarı Novi ile Başbakanlık Hususî Kalem Müdürü Reiman da bulunuyordu. Reiman, casus olduğunu itiraf ettikten sonra hapishanede intihar (!) etti. Öteki hainlere de uygun cezalar dağıtıldı.

Macaristan Tasfiyeleri :

Macaristanda ilk mühim tasfiye 1947 kasımında keşfedilen casusluk şebekesi ile başlamıştır. Bu casus şebekesine tanınmış muhaliflerin çoğu dahil idiler. Parti lideri Pfeiffer'in kâtibi Soljon'un da içinde bulunduğu şebeke, yabancı ajanlara Macaristan hakkında bilgi vermek ve memleketten kaçanlara kolaylık göstermek suçunu işleyen kimselerden mürekkepti.

Bu ilk mühim tasfiyeyi Macaristanın eski Kahire elçilerinden Victor Csornoky'nin vatana ihanet suçu ile 7 aralık 1948 de idamı takip etti.

Fakat Macaristan tasfiyeleri içinde bütün dünyanın ilgisini çekenler Mindszenty ve Rajk davaları olmuştur:

Baş kardinal olan Joseph Mindszenty, her vatansever gibi komünistlerin düşmanı idi. 1947 yazında, maarif bakanının görüşmek için yaptığı teşebbüsü "Komünistlerle görüşmem! „ diye reddetmesindenberi kızılların bir numaralı düşmanı sayılmıştı. Temizlenmek için fırsat gözleniyordu. Tevkifinden bir ay kadar önce tanınmış komünist liderlerinden birisi "ilk vazifemiz Mindszenty'yi ve onun peşindeki mürtecileri ezmek olacaktır. Savaş vesilesi arayan batılı emperyalistlere açıkça taraftarlık etmek ve gizliden gizliye casusluk yapmaktan çekinmemektedirler!„ demişti.

Bu sözlerden az sonra kardinalin hususî kâtibi Joseph Zachar tevkif olundu. Dostları Mindszenty'ye sıranın kendisine

geldiğini, kaçmasını söylediler. Fakat o, bu teklifi kabul etmedi. 1948 yılının son günlerinde vatana ihanet, casusluk, döviz kaçakçılığı gibi türlü suçlar isnadı ile tevkif edildi.

Gerek Mindszenty'ye, gerekse arkadaşlarına suçlarını itiraf ettirmek için komünist usulü işkenceler yapılmıştır. Kardinale tatbik olunan işkencelerden birisi, nöbet değiştiren üç polis ajanı tarafından seksen iki saat ayakta tutulmak suretiyle aralıksız sorguya çekilmesidir.

Macar adliyesinde savcıların istedikleri cezayı açıklamamaları bir gelenek olduğundan, 5 şubat 1949 oturumunda kızıl savcı kardinalle arkadaşları için " en sert ve en merhametsiz bir hüküm!„ verilmesini istedi. Üç gün sonra da mahkeme, siyasî ve medenî haklarından mahrum edilmek ve mallarına el konulmak kayıtlarıyla Mindszenty'yi müebbet hapse mahkûm etti. Öteki suçlular da şu cezalara çarpıldılar: Prof. Dr. Justin Baranayi 15, Prens Paul Esterhazy 15, Nemzety Ujsag gazetesinin eski müdürü Laszlo Toth 10, kardinalin kâtiplerinden Dr. Andrass Zakaa 6, Dr. Miklos Nagy 3 yıl hapis.

Davaları 1949 eylülünde Budapeşte halk mahkemesinde görülen eski dış işleri bakanlarından Lazzo Rajk ile yedi arkadaşının muhakemesi ise tam bir tasfiye ile sona erdi:

Macaristanın 2 numaralı komünisti olarak tanınan Rajk ile arkadaşlarının suçu "vatan ihaneti ve hükûmeti devirmeye teşebbüs!„ idi. Sorguları sırasında hepsi suçlarını itiraf ettiler. Rajk, kendisine isnat olunan suçların daha çoğunu bile kabul etti. Bu oturumda bulunan Times'in Peşte muhabirinin, gazetesine Rajk'ın bir kaç hafta içinde yirmi yaş ihtiyarlamış bir halde bulunduğunu yazması, bu itirafların sebebi yeter derecede aydınlatır.

21 Eylülde savcı, bütün suçlular için ölüm cezası istedi. Avukatlar bu isteğe karşı "sanıkların fiillerini müdafaa edemeyiz, ancak şahıslarını müdafaaya çalışırız!„ demişler; "bir baba kaatilini müdafaa daha kolaydır!", "bizim asıl vazifemiz sosyalizmi korumaktır!" gibi vecizelerle süslü olan müdafaa-

arında Vichinsky'nin 1938 deki Moskova davaları sırasında ileri sürdüğü iddialardan parçalar okumak suretiyle oynanan komedinin mahiyetini ortaya koymuşlardır.

Verilen karara karşı avukatların af istekleri halk mahkemeleri konseyinde reddolununca, Rajk, Szonyi ve Szolai 15, General Ralfdy ile Albay Karondi'nin de dahil bulunduğu diğer grup 24 ekimde asıldılar.

Lehistan Tasfiyeleri :

Lehistan tasfiyesinin ilk ve en büyüğü bütün dünyada derin akisler bırakan "16 Polonya liderinin muhakemesi„ davasıdır. Bu 16 seçkin devlet adamı, komünist yayılışına engel olmak suçu ile tevkif olunduktan sonra Moskovaya götürüldüler ve orada muhakeme edildiler. Tarihte bir benzeri daha bulunmıyan bu garip muhakeme sonunda suçları sabit oldu. Bu suretle kızıl tasfiyenin kurbanları arasına karıştılar.

Bu ilk adımdan sonra tasfiyeler birbirini takip etti. 'Sağcıların eski lideri Adam Dobocezynski'nin milliyetçilik aleyhinde (!) çalışmak suçu ile idamı, Köylü Partisi mensuplarının toptan temizlenmesi gibileri bu tasfiyelerin mühimlerindendir.

Lehistan tasfiyelerinin korkunçluğunu 1947, 1948, 1949 yıllarında görülen siyasî (!) davalaların şu neticelerinden çıkarmak mümkündür :

1947 de 254 siyasî dava açılmış, 683 kişi hüküm giymiştir. Bunlardan 153 ü ölüm, 27 si müebbet hapistir.

1948 de 153 davaya bakılmış, 714 kişi mahkûmiyet kararı almıştır. Bunlardan 89 u ölüm, 19 u müebbet hapistir.

1949 da 167 muhakeme yapılmış, 183 kişi mahkûm olmuştur. Bunlardan 108 i ölüm, 32 si müebbet hapistir!...

Kremlinin Pençesindeki Ülkeler

Komünizm insanlığa ne getirdi? Bu sualin cevabını o uçsuz bucaksız Rusya ile Kremlinin boyunduruğuna giren toprakları kaplamış sonsuz sefalet ve ıstırapta bulmak mümkündür. Filhakika komünizm denilen hayvanî rejim, Rusyada iş başına geçtikten sonra günümüze kadar nerelere el atabildi ise oralarda en çok görülen şey sefalet ve ıstırap olmuştur.

Bu korkunç fikrin bayraktarlığını yapar durumda olan Rus milletinin otuz küsur yıldanberi katlanmakta bulunduğu fecî hayat, komünizmin dünyaya ne getirdiğinin en güzel misalidir. Bolşevik siyasî polisinin pençesinde inliyen yüz binler.. İş kamplarında yarı aç yarı tok ve kırbaç altında — büyük (!) komünizm davası uğrunda çalışmaya mecbur edilen milyonlar.. Ve nihayet her gün akşamı ve her gece sabahı büyük bir korku içinde bekliyerek ömür geçiren iki yüz milyonluk bir kütle.. İşte komünist rejiminin yarattığı cennette yaşıyan Rus milleti.

Rusyada böyle bir cennet yaratan komünizmin Rus pençesine giren memleketlere başka bir hayat getiremiyeceği muhakkaktı. Nitekim kızıl ordu tarafından kurtarılan ülkelerle daha sonra Kremlinin eline geçen topraklarda yaşıyan milletlerin bugün göğüslemeye uğraştıkları çetin hayat bunu göstermektedir.

Komünizm insanlığa ne getirebilir? Avrupadaki Kremlin esiri memleketlerin hayatlarından bazı parçaları hatırlamak bu sualin cevabını da vermek olur :

Bulgaristanda Komünizm :

Moskof istilâsından sonra yapılan ilk seçimde, bolşevik oyun ve dalavereleri tamamen tatbik olunmuş ve Bulgarlar Kremlinin usul ve isteklerine boyun eğmek veya temizlenmek şıklarından birisini tercih zorunda bırakılmışlardır. Bu seçimde Başkan Truman'ın delegesi olarak bulunan Mark Ethridge'in verdiği şu bilgi, oynanan bolşevik oyunlarının mahiyetini gösterir :

"Bulgaristan seçiminde halka karşı cebir ve korkutma usulleri kullanılmıştır. Komünistlerin kontrolleri altında bulunan ve gerçekte hükûmetin zabıta kuvvetini teşkil eden milis, fikirleri kendi azalarının fikirlerine uymıyan sivilleri —mutad olduğu üzre— yabancı devletlerle iş birliği yapmak veya onların emirleri ile hareket etmek suçu ile tevkif etmekte, dayak atmakta veya öldürmektedir. Gerçekte ise bu sivillerin, İngilizlerin veya Amerikalıların yaşama tarzını beğenmekten başka bir suçları yoktur. Komünistler seçimden önce evlere giderek seçimde rey vermedikleri takdirde yeniden geleceklerini söylemişlerdir. Bu yeniden gelmenin ne demek olacağı kolayca anlaşılır...„

Bu demokratik (!) seçimle iş başına gelen komünistler ilk olarak muhalefetin temizlenmesi işine giriştiler. Muhalefetin en kuvvetlisi Petkov'un başında bulunduğu parti idi. Petkov'un vatana ihanet suçu ile idamından sonra, kızılların adalet bakanı Naydenov, parlamentoya bir kanun tasarısı teklif etti. Bu tasarı Millî Çiftçi Partisinin Petkov kolunun kanun dışı sayılmasını ve bütün teşkilâtının dağıtılarak mallarına el konulmasını istiyordu. Tasarının parlamentoda Petkov aleyhinde şiddetli sözler sarf edildikten sonra kabul edilmesi, muhalefetin temizlenmesine kanunî bir imkân hazırlamış oldu.

19 nisan 1946 da kabul olunan basın kanunu, devletçe zararlı sayılacak bütün yayınları yasak ediyordu. Bu da muhalefetin ağzına kanunî bir gem vurmaktan başka bir şey değildi.

Fakat kızıllar, muhalefeti yok etmek için yalnız kanunî yollar üzerinde yürümek lüzumunu duymadılar. Bulgar kanunlarına göre polis adlî makamların kontrolü altında olduğu halde, Rusyadaki gibi, bu memlekette de polisi adliyeye hâkim kıldılar. Kanunu tatbike cesaret gösteren savcı ve yargıçlar hemen tevkif edilmeye başlandılar.

Bulgar Sosyalist Partisinin parlamento grubu, 1948 bütçesini tenkit etmek ve hakikata uymadığını söylemek cesaretini gösterdiği zaman, kızıl başbakan Dimitrov 11 Ocak 1948 de meclisde onları şöyle tehdit etti :

"Petkov grubundaki müttefiklerinize on kere ihtar ettim. Dinlemediler. Belleri kırıldı. Şimdi liderleri toprak altındadır. Müttefiklerinizin, yabancı ajanların ve Bulgaristanın düşmanlarının âkibetine uğramak istemezseniz bu ciheti iyice düşünün. Daha fazla uyanıklık göstermezseniz hükûmet size kıyamet gününe kadar hatırlıyacağınız bir ders verecektir!.„

Sade şu sözler bile kızıl sistemin tenkit ve muhalefete karşı nasıl korkunç bir duygu beslediğini gösterir.

Muhalefeti bu tehditler ve hatta kanla dahi boğamıyan Sofyalı kızıllar, nihayet bütün partileri, kendi kendilerini fesh (!) ettirmek suretiyle ortadan kaldırdılar. Eski başbakanlardan Kimon Georgiev'in başkanı bulunduğu Veno Partisi 1949 şubatında kendi kendisini fesh (!) ederek bütün mal ve mülkünü Vatan Cephesine (yani komünistlere) bağışladı. Bulgar Radikal Partisi de 6 mart 1949 da aynı yolu tutarak bütün azaları ile birlikte Vatan Cephesine katıldı. Bu suretle Bulgaristanda muhalefet diye bir şey kalmadı.

Bulgar Millî Müdafaa Bakanlığı tarafından ordu üniforması ve disiplini hakkında 1948 martında yayınlanan bir emir, Bulgar ordusunun kızıllaştırılması yolunda neler yapıldığını gösterir. Bu emirde, memleket sosyalizme girdiği (!) için eski ordudan miras kalan üniformanın yeni icaplara göre değiştirileceği, askerler arasında kullanılan "gospodin„ keli-

mesinin yerine daha samimî ve halkın duygularına daha uygun (!) olan "yoldaş!" kelimesinin kullanılması, generallere "yoldaş general" denmesi, üniformalardaki bütün eski rütbe ve sınıf işaretleriyle kokart, düğme ve apuletlerin yerine daha münasiplerinin konması ve elbiselere barış, hürriyet, kudret, İslâv birliği ve milletler arası kardeşliğin sembolü olan beş köşeli kızıl yıldızın konması gibi hususlar bulunuyordu.

Romanyada Komünizm :

Romanyada bolşevik rejimi, Vichinsky'nin kral sarayında masaya indirdiği meşhur yumrukla iktidara getirilen Groza hükûmetiyle başladı. Maniu'nun " Romanyada iktidara gelmiş hükûmetlerin en iğrenci ! " diye vasıflandırdığı bu komünist hükûmeti, iktidarı silâhlı muhafızlar, sansür ve Romen tarihinde misli görülmemiş bir tethiş rejimi ile elde tutmuştur. Kurulan toplama kampları ile sayıları arttırılan hapishaneler Liberal ve Köylü partileri aza ve taraftarlarıyla dolmuş ve buralarda bu vatanseverler komünist sistemi işkencelere maruz bırakılmışlardır. Bunlardan mahkemeye verilenler ise, Bükreşte açılan bir hukuk mektebinde bir yıl okuduktan sonra hâkimlik rütbesini kazanan sadık parti işçilerinin karşısına çıkarılmışlardır.

Rus işgalinin başlarında yabancı gazeteciler Maniu'ya " bugünkü Romanya ile naziler zamanındaki Romanya arasında ne fark var ? " sualini sordukları zaman şu cevabı almıştılar: « Her ikisi de diktatörlüktür. Şu farkla ki Almanlar zamanında Romanyada Romanyalı bir diktatör, yani Antenescu vardı. Şimdi ise bir Rusun, yani Vichinsky'nin diktatörlüğü altındayız ! "

Bu sözler, Romanyanın ilk işgal günlerinin ifadesidir. Zaman yürüdükçe bu diktatörlük daha şiddetlenmiştir. Nihayet 1947 yılının son günlerinde kral Mihai'ye zorla imzalatılan tahttan vaz geçme kâğıdı ile komünizmin Romanyadaki en büyük engeli de ortadan kalkmış oldu.

Kızıllar, 1949 başlarında meclisten bir sıkı yönetim kanu-

nu çıkardılar. Bu kanun, baltalama hareketleri için ölüm cezasını kabul ediyor ve bu cins davaların hususî askerî mahkemelerde en kısa zamanda görülmesini sağlıyordu. Bu suretle Sovyet modeli üzerine millileştirilmek (!) istenilen fabrikalarda karşılaşılacak zorlukların kolayca önüne geçilmesi imkânı hasıl oldu. Nitekim kanun çıkar çıkmaz baltalama (!) hareketine girişen işçilerle sendika şeflerinin hemen tevkiflerine başlandı.

Birbiri arkasına çıkarılan bir takım emirnameler, Romanyada hayatın günden güne tahammül edilmesi imkânsız bir hale gelmesine sebebiyet verdi. Bu yüzden bir çok Romenler i tihar etmeye başladılar. Bu emirnamelerin yarattığı feci hayat neticesi intihar edenl arasında Bükreş Üniversitesi Edebiyat Fakültesi eski profesörlerinden Dragos Protopappescu ile Romanyanın en tanınmış ressamlarından Aurel Dragos da vardır.

Romanyada ilim ve sanat da yakasını kızıl ahtapotun pençesinden kurtaramadı;

Kremlinin emriyle kurulan hususî bir komisyona ilim, edebiyat ve sanat sahası tasfiyecilik yapmak vazifesi verilmişti. Romanyanın eski Ankara elçi Moisil, 1949 Martında Bükreş radyosunda yaptığı konuşmada bu yeni temizliğin nasıl yapılacağını şu söz açıkladı: "Marks Lenin-Stalin prensiplerine aykı ilim sanat ve edebiyat kitabı varsa hepsi yakılac bunların yerine yeni kitaplar hazırlanacaktır,..."

Hükûmet 1949 ekiminden sonra halka y i bir iskân sistemi tatbikine başlandı. Bu yeni sistem bütün Romenleri evlerinden etmiş, beş altı nufuslu aileler tek oda içinde yaşamaya mecbur bırakılmı . Ancak bu sistem sadece komünist olmıyanlara tatbik olunmuş, hükûmetin yüksek memurları ile parti idarecileri Romanyanın hiç bir devrinde görülmiyen bir lüks ve konfor içinde yaşamak suretiyle bu iskân sistemine tabi bulunmadıklarını gösteren işlerdir.

Macaristanda Komünizm :

Kızılların Macaristandaki hâkimiyetleri, 1945 seçimlerini kazanan Küçük Emlâk Sahipleri Partisinin içinden zaptı ile başlar.

Peşteli kızıllar ilk iş olarak Macar radyosu ile telgraf ajansını ellerine alarak bu iki müesseseyi demokratlaştırdılar! Bu demokratlaştırma hadisesinden sonra radyoda yalnız komünist gazetelerin yazıları yayılmaya başlandı. Gazeteler de ancak telgraf ajansının haberlerini vermek mecburiyetinde kaldılar.

Komünist hâkimiyetinden sonra Macaristanın en büyük kütlesini teşkil eden çiftçilerin durumu pek kötüleşti. Büyük arazi parçaları halka dağıtılmış, zıraatla uğraşmıyanlara bile toprak verilerek bütün halk çalışmaya mecbur edilmişti. Ancak ne çift öküzü, ne de sapan verilmediğinden halk toprağını ekemiyordu. Kızıllar, 15-20 toprak sahibi birleşip bir kolhoz kurarlarsa müşterek kullanılmak üzere alet verebileceklerini söylediler. Halk bunu mecburen kabul etti. Fakat bir yıllık çalışma sonunda bu kolhozlarda adam başına bırakılan buğday veya zahirenin mıkdarı 220 kilo olarak tesbit edildi. Hayvanların yiyeceği ile tohumluk da bunun içinde bulunduğundan bu mıkdar halka yetişmemiş, Macar çiftçileri hükûmete dokuz kuruş kadar tutan bir para ile verdikleri buğdayı kara borsadan beş altı misli fazlasına almak zorunda kalmış, bu suretle perişan olmuşlardır.

1949 yılı başlarında Macaristanda tatbik olunan komünist usulü bir soygunculuk da küçük sanat sahiplerini perişan etti. Hünûmet, vergi koymak için malların tesbit edileceği, bu sebeple mağazaların muayyen bir müddet kapalı kalmaları emrini vermişti. Bu tesbit sırasında polis ve işçi milis teşkilâtı mağazaları soyup soğana çevirmişlerdir. Mal saklama ihtimalini ileri sürerek, hükûmet, hemen bütün mağaza sahiplerinin evlerinde araştırma yaptırmıştır. Bu aramalar sırasında pek çok kimse tevkif edilmiş ve bu yüzden intihar

edenler görülmüştür. İşte bu asrî soygunculuk sonunda hükûmet gizli olduğu iddiası ile pek çok mala el koymuş oldu.

Böyle bir soygunculuk da ev ve apartımanlar üzerinde yapıldı. Kabul edilen bir kanunla bina vergileri o kadar korkunç bir mıkdara çıkarıldı ki pek çok kimseler evlerini satmak mecburiyetinde kaldılar. Bu umumî satış fiyatlarda büyük bir düşüklük meydana getirdi. Bu suretle komünistler az para ile çok yapı sahibi oldular.

Macar mekteplerinin müfredatı da komünist usûllerine uygun bir hale getirildi. Bilhassa ilk mektep kitapları tamamen kızıllaştırıldı. Bu kitaplarla körpe dimağlar bütün güzel şeylerin komünistler tarafından yapıldığı ve yapılabileceği inancına götürülmek istendiler. Din dersleri de bütün mekteplerden kaldırıldı.

Çekoslovakyada Komünizm

Komünist istilâsına uğradıktan sonra bir cehennem ülkesi haline gelen memleketlerden birisi de Çekoslovakyadır. Çekoslovakyada Moskof istilâsından sonra hayat şartları çabucak feci bir hal almıştır. Komünizmin bir memlekete girmesinin ne demek olduğunu, o tarihlerde Çek Sağlık Bakanı olan Dr. Prochakza'nın gazetelere verdiği resmî beyanattan anlamak mümkündür. Dr. Prochakza, bütün dünyaya yayılan bu beyanatında komünist istilâsından sonra memleketinin sağlık durumunun ne hale girdiğini şu şekilde hulâsa etmiştir: "İki Çek yurttaşından birisinin sağlık durumu kötüdür. İlk mekteplerdeki çocukların yüzde yirmi beşi veremli, yüzde ellisi de gıdasızlık yüzünden vereme müstait

1948 Şubat darbesinden sonra memleket tamamen komünistlerin eline geçince, Çekoslovakyada durum büsbütün kötüleşti. İlk iş olarak geniş bir tasfiyeye girişildi. Muhalefet gazetelerini polis vasıtasıyla öyle bir baskı altına soktular ki, tanınmış yazıcılar gazetelerden ayrılmak zorunda kaldılar. Bu baskıya cesaretle karşı koyan katolik gazeteleri kapatıldı.

Tasfiye, teşkil edilen hususî komiteler tarafından yapılmıştır. Bu komiteler ise azılı komünistlerden kuruluyordu. Çekoslovakya, bu tasfiyeler sırasında feci olduğu kadar garip hadiselerle de dolup taşmıştır. Komünist öğrenicilerden mürekkep bir komitenin en tanınmış üniversite profesörlerini tasfiyeye uğratması bunların en meşhurlarındandır. Bu çeşit tasfiyeler futbol kulüplerinde bile yapılmıştır.

Gottwald'ın başkanlığından sonra bu memlekette tethiş son haddini buldu. Memlekette tanınmış ne kadar yazıcı, siyasî, ilim adamı vesaire varsa hepsi büyük tehlikeler karşısında kaldılar. Yazıcılar ortadan kaybolmaya, siyasîler malûm isnatlarla tevkif edilmeye başlandılar. Bu cehennemden yakalarını kurtarabilenler memleket dışına kaçıyorlardı. Bu arada hayli intihar edenler de oldu. Jan Masaryk ile Sosyalist Partisinin eski umumî kâtibi Joseph Herod'un intiharları bunların dünyada en çok akis bırakanlarıdır.

Partiler arasında en şiddetli takibata maruz kalan Millî Sosyalist Partisi olmuştur. Polis bu partinin Prağdaki merkezini bastı. Yapılan araştırmada partinin devlete karşı silâhlı bir hükûmet darbesi hazırlamakta olduğu tesbit (!) edilerek ileri gelen millî sosyalistler hapse atıldılar.

Tasfiye iktisadî dahada da görüldü. Prağda toplanan bir kongrede Trajka "düşmanın yapmak istediği baltalama hareketlerine karşı, millî ekonomiyi korumak için bütün mürtecilerin iktisadî sahada işgal ettikleri mühim mevkilerden uzaklaştırılmaları lâzım gelmektedir!„ demişti. Bu sözler iktisadî sahadaki temizliğin anahtarı olmuş ve mürteci damgası yiyen bütün komünist düşmanları bu düstura uyularak temizlenmiştir.

Din sınıfı ba takipten kurtulamamıştır. Önce kızıl gazetelerde din sınıfına karşı şiddetli hücumlar yapıldığı görüldü. Gazeteler " casus rakipler!„ , " halk demokrasisine karşı kahpelik eden papazlar!„ dan uzun zaman bahsettiler. Bir müddet sonra resmî Çek ajansı bir tebliğ yayınlıyarak bu

papasları siyasî durumlarını açıklamaya davet etti. Tabiî bu, din sınıfının tasfiyesi için ustalıklı bir başlangıç idi. Nitekim bu tebliğin arkasından kiliselerin kapatılması ve katolik gazetelerin çıkmalarının yasak edilmesi gibi hareketler birbirini takibe başladı.

İçişleri bakanlığı tarafından da yabancı ülkelere seyyahat yapılması yasak edildi. Bu suretle demir perdenin dışına çıkmak imkânsız bir hal aldı. 1949 yılı başlarında hususî şahıslara ait bütün radyolara el kondu ve bu radyoların yerini hükûmet radyo postalarına bağlanmış hoparlörlerin alacağı ilân olundu.

Çek Meclisi 1949 martında kabul ettiği bir kanunla Çekoslovakyada kitap, broşür ve buna benzer diğer şeylerin basılması hakkının yalnız hükûmete ait olmasını, hükûmet tarafından basılan bu kitap vesairenin dağıtımının da yine hükûmet tarafından yapılmasını sağladı. Bu suretle kızıllardan başka kimsenin bir şey yayınlamasına imkân kalmadı. Diğer tarafdan biri Bratislâvada, öteki Prağda kurulan iki komisyon basılacak ve yakılacak kitapları tesbit etmek işiyle vazifelendirildi.

Lehistanda Komünizm :

Tarihi felâketlerle dolu olan Lehistan, kızılların eline düştükten sonra tarihteki bütün felâketlerini gölgede bırakan yeni felâketlerle karşılaştı.

Komünistlerin bu talihsiz memlekette giriştikleri iktisadî icraattan bir kısmı şunlardır: Sanayi ile ticaret fertlerin elinden alınıp devlete mal edildi. Büyük çiftlikler parçalandı. Bankalarda tasarruf hesaplarına baştanbaşa el kondu. Leh parası değiştirilmek suretiyle bankalara konmamış olan ve gizlenen paralar da kâğıt parçası haline getirildi. Arazi ve emlâke de büyük mıkyasta sahip çıkıldı. Bu suretle Leh halkının elinde avucunda bir şey kalmadı. Bunlardan başka Kremlin, Lehistan kömür istihsalinin 15.000,000 tonu ile mensucat istihsalinin büyük kısmını kendisine ayırdı.

İktisadî sahada bu tedbirler (!) alınırken, siyasî polis de malûm usulleriyle siyasî (!) icraatını az zamanda tatbik mevkiine koydu. Kamplar ve hapishaneler Leh vatanseverleriyle doldu. Eski nazi kampı Oswiecim'in yeniden açılması ve kampların 80.000 kadar Lehli ile doldurulması, medenî dünyada büyük bir heyecan yarattı. Fakat Lehlilerin karşılaştıkları belâların en büyüğü, türlü zulümlere göğüs gerdikten sonra kütle halinde Rusya içerlerine sürülmeleri idi.

İşgalin ilk yıllarında Lehistanda tetkikat yapan Amerikan parlamentosu azalarından Tomas S. Gorodon, bu memleketteki durum hakkında bir rapor hazırlamıştı. Bir çok faciaların kendisinden saklandığı muhakkak olan Gorodon, bu raporunda şunları yazıyordu :

"Moskof işgal kuvvetleri halka karşı çok kötü muamele etmektedirler. Yağma ve soygunculuk en tabiî bir hal olmuştur. Bazı yerlerde Rusların binlerce ineği Rusyaya nasıl götürdüklerini gözlerimizle gördük. Dükkânların soyulması ise günlük işlerdendir. Bu soygunculuk güpegündüz yapılmaktadır. Leh kadınlarına taarruz da yine her günkü hadiselerdendir. Rus askerlerinin arzularına karşı gelmek isteyen kadınlar ortadan yok olmaya mahkûmdurlar.

Sovyet gizli polisi her yerde dehşet saçmaktadır. Esrarlı hadiselerin, adam kaçırılmaların ve kayıpların tek sorumlusu bu gizli polistir.."

Sovyet gizli polisine yardımcı olmak üzere kurulan Leh gizli polisi de, Polonya facialarında Lehlilerin o zamana kadar görmedikleri bir canavarlıkla işine devam etti. Bu Moskova sistemi polis teşkilâtının memlekette neler yaptığını yabancı bir müşahit şu sözü ile ifade etmiştir: "Polonyanın yeni gizli polisinin çalışma tarzı ile Gestapo arasındaki fark şudur: Yeni teşkilâtın kurbanı olan kimselerin külleri bile meydanda kalmamaktadır."

Rusyada iş başına geleli otuz yıldan fazla olan, son yıllar içinde de Avrupa ve Asyanın bir düzüne kadar devletini rejiminin mengenesi içine sokan komünizmin yarattığı kızıl cennet, işte böyle bir cennettir.

Eskiden aşılmaz bir Çin seddi olan demir perdenin, bir çok yerleri geçit veren yıkık bir dıvar haline gelmesiyle medenî dünyaya sızan gerçekler, yıllarca tekrarlanmış yalanların kafalarda yarattığı dünya cenneti inancını, artık tamamen silmiş bulunuyor. Çünkü hayallerde yaratılan bu dünya cenneti, yalan temeli üzerine kurulmuştu. Yalan, ne kadar ustaca uydurulmuş, ne derece kurnazlıkla söylenmiş olursa olsun, nihayet bir yalandır ve bir gün sırıtmaya mahkûmdur. Bu emsalsiz yalan da aynı âkibete uğramıştır.

Yalan cilâsı ile parlatılmış propaganda haplarının eseri kızıl cennet masalına artık bugün en küçük bir düşünce sahibi ve muhakeme kabiliyeti olan bir insanın inanması imkânsızdır. Çünkü, eseri ortaya koyan hadiseler, deliller, vesikalar meydandadır. Buna rağmen bu gülünç masalın bir gerçek olduğunu hâlâ iddia edenler varsa, onların iymanlarından veya akıllarından şüphe etmekten başka yapılacak bir iş yoktur.

— S O N —

Zonguldak
Komünizmle Mücadele Derneği
Yayınları

1 — Türk Gencine Açık Mektup (Makaleler)		Tükendi
2 — Nâzım Hikmet Mes'elesinde Ahmet Emin Yalman'a Cevap	30	Krş.
3 — Komünist Nedir ?.	50	“
4 — Komünizmin İç Yüzü (Makaleler)	30	„
5 — Kızıl Cennet Masalı	50	„

Basım Tarihi
10 Temmuz 1950

Fiyatı : 50 Kuruş